

גנזי חיים

על

חנוכה

מאת תלמידי הרה"ג

רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

חנוכה תשע"ד

✽✽✽ הקדמת הנוכה ופורים - נעתקה מסידור הרש"ש זיע"א ✽✽✽

[מובא בספר אור הלבנה דף ל"ג ע"א]

הנוכה ופורים הם מ"ע דרבנן שהם ביסוד שהם יעקו"ר שהם מלכויות (דו"ק) דמ"ה וב"ן דכל פרטי הפרצופים. ולפיכך כל ההמשכות והזיווגים הנוכרים בברכות הם משורשי יעקו"ר העליונים ליעקו"ר דכל הפרטים. והוא להעלות מ"ן מבירורי כלים ואורות דרפ"ח דיעקו"ר דזו"ן, ליעקו"ר דישסו"ת, ומהם ליעקו"ר דאו"א וכן עד"ז עד רום המעלות, ולהמשיך צלמי מוחין דמ"ה וב"ן, וצלמי המוחין דל"מ בברכה והצלם דצ' במעשה.

מצוה דרבנן ד"ולא תסור" והם ביסוד דה"ג שהם יעקו"ר דפרצוף כח"ב, וגם מ"ע דרבנן דועשית עפ"י הדבר וכו' והם ביעקו"ר דפרצוף חג"ת ונה"י.¹

הנה, ענין כוונת ברכות נר הנוכה שורשם סובב על יחוד אחד עליון הנקרא נ"ר (כללי). והוא, שבהוי"ת ברכה ראשונה יכוין ע"ב וקס"א, ובהוי"ת ברכה שנייה יכוין ס"ג אלהי"ם פשוט, ובהוי"ת ברכה שלישית יכוין מ"ה ואהנ"י פשוט.

עוד יכוין שבברכה ראשונה נרמזו כל הג' יחודים הנ"ל (נ"ר פרטי). והוא, שיכוין להמשיך מספר ע"ב ס"ג מ"ה שהוא כמספר "להדליק" (ע"ה), לנוק' שהיא שם ב"ן. ובמלת "נר"² יכוין לייחדם בשלושה יחודים, ואז נעשה נר הנוכה.

1 ע"י פאת השדה ח"ב דף שכ"ו ע"ב (על הקדמה זו), שמסדר את הכתובת הכללית:

מצוות לא תעשה: כחב"ד (נח"י). מצוות עשה: חג"ת נה"י (נ"ר).

מצוות דאורייתא: זו"ן הגדולים. מצוות דרבנן: יעו"ר.

עפ"י זה, ג' ברכות הנוכה: ברכה ראשונה: כתר דיעו"ר דחג"ת נה"י. ברכה שנייה: חב"ד דיעו"ר דחג"ת נה"י.

ברכה שלישית: ז"ת דיעו"ר דחג"ת נה"י.

2 **על פי שעה"כ** וכן בפע"ח, מובא של הדליק נר הנוכה בר"ת שם קדוש נח"ל. ועניינו שאימא נותנת כח לז"א לצורך היחוד (נר). אם כן, שם קדוש זה (נח"ל) מתקבל לכאורה בסיום אמירת הברכה הראשונה. ומאידך, יחוד נר הנ"ל נעשה (נרמז) בתיבת נר. לכן מתעוררת השאלה, איך נתינת הכח ליחוד מתקבל בסיום הברכה, לאחר היחוד עצמו? בהקשר לקושיא זו, מצאנו ב' שיטות עיקריות: א. סיום הברכה בלי כוונת כלל, ואז יכוין הנח"ל והמשך הכוונת, כולל יחוד נר (אור הלבנה). יש גם סידורים שהביאו את הכוונת הנ"ל במעשה ההדלקה עצמו. ב. לכאורה על פי הקדמת הרש"ש, וכן בשעה"כ, נראה שיש להצמיד את הכוונת למילים של הברכה ("ובמלת נר"), והרש"ש מדגיש שתחילה (דהיינו לפני יחוד הנ"ר, שנצרך להיעשות בתיבת נר, כנ"ל), יש לכוין בנח"ל שהוא מהווה נתינת כח לצורך יחוד זה. ולכאורה מתאים לעשות כוונת הנח"ל בתיבת להדליק, שהוא קודם לתיבת נר, מדין "מקצת היום ככולו".

סדר זה מובאר בפירושו בספר חמדת ימים חלק ר"ח דף נ"ג ע"ב (דהיינו שכל כוונה צריכה להיות צמודה למילה שלה בברכה). [כידוע שאמיונותו של ספר חמדת ימים שנויה במחלוקת, ויש לציין שגדולי ישראל סמכו ידיהם עליו. הרב חיים פלאג'י בספרו כל החיים דף 17 מעיד שהיה על קברו של החמדת ימים. מוהריט"א (ראש"צ וראש בית אל) הביא את החמדת ימים לדפוס, [...]. בכל אופן, עפ"י הקדמה זו, נראה ברור שכך שיטתו של הרש"ש.

על פי פשט הרש"ש נראה שיש לעשות את יחוד הנר בתיבת נר. לעומת זאת, על פי פשט סידור היר"א ח"ד עמוד 27, משמע שהיחוד כבר נעשה בתיבת להדליק, ע"י המשכת העס"מ לנוק'. ובתיבת נר, נכוין רק בגימטריא של כל השמות האלה, שהוא (בפשט) נ"ר, כלומר שזה רק רמז ליחוד נ"ר שכבר נעשה בתיבת להדליק. ובוודאי נראה שלכאורה עפ"י הוראת היר"א, אין כאן (בתיבת נ"ר) יחוד בפועל. וכדי ליישב את הקדמת הרש"ש נוכל לומר שכונתו באמירת "ובמלת נר יכוין לייחדם", היא אינה על יחוד זו"ן אלא יחוד מדין שילוב (השמות) בלבד, דהיינו חיבור. כמו שמצאנו למשל ביחוד נר דשים שלום, היחוד הראשון הוא יחוד אימא עם ז"א. וכמוכּוּן שאין מדובר כאן בוויגו, אלא שאימא מתחברת עם ז"א (לצורך נתינת המוחין לז"א, וכו'). וע"י ש"ש ח"ג דף כ"ט ע"ג אות ט"ו.

אלא שלפי מסקנת ספר עטרת מרדכי על הנוכה, ח"ג עמוד ל"ו, יש לכוין כפי שנראה מפשט הרש"ש:

בתיבת נ"ר היחוד נעשה בפועל. ונסביר שהיר"א יסכים עם הרש"ש, דהיינו לכוין ביחוד נר בתיבת נר, אלא שהיר"א מוסיף לכוין גם בגימטריא נ"ר (של הפשוטים). ואולי נוכל ליישב את שתי ההבנות ולומר שתחילת תהליך היחוד נעשה בתיבת להדליק (כפשט היר"א), אבל זה נמשך (אולי מדין ג' ימי הקליטה) גם ובעיקר בתיבת נר (כפשט הרש"ש). וע"י אוצ"ח דף ל' ע"ד, אש"ל אות ה', לכאורה זה לא מתאים לרה"ג שד"ה, היחוד ביום ג' של הקליטה, וקשה.

אמנם תחילה תכוין להמשיך לז"א מאימא כח להתייחד הג' יחודים [הנ"ל - ר' קוינקא]. והוא, שיוכין השם הקדוש הזה נח"ל שהוא רמוז בר"ת ל'הדליק נר חנוכה, והוא מספר מ"ה ורבויע אהי"ה בתוך וא"ז דמ"ה, והוא התלבשות אימא שהיא אהי"ה בתוך הז"א שהוא מ"ה.

וגם יכוין להמשיך [הארת] נח"ל זה (שנתקבל ע"י אימא) מז"א בנח"ל שבנוק' שהוא ב"ן ול"ו אותיות (דפשוט ומלא ומלא דמלא דב"ן).

ובמלת חנוכה תכוין להמשיך מאימא לנוק' פשוט (כ"ו) ומלא דס"ג כמספר חנוכה, ואז נעשה נר חנוכה.

וגם יכוין במלת חנוכה כמ"ש רז"ל חנ"ו בכ"ה והם כ"ה אותיות שבשלושה יחודים (נ"ה) הנ"ל.

עוד³ יכוין שיש בברכה זו י"ג תיבות והם כנגד י"ג מכילין דרחמי. והוא, דאימא מקשטת לברתא לתקנא הוד דידיה בשמונה מכילין דרחמי שהוא מן אל עד נוצר חסד, וכל מכילתא כלולה מי"ג. ובכל לילה יכוין להמשיך מכילתא אחת הכלולה מי"ג [ובליל שמיני מזדווגים נוצר ונקד, ומשייכים החמישה תיקונים הנשארים אשר כל אחד כלול מי"ג - יר"א 12] [פע"ח דף ק"ט סע"ג, מובא כאן בעמוד 71 רע"ב].

גם⁴ יכוין בכל לילה הוי"ה אחת, הזכרים שבה שהם י"ו בניקוד חג"ת נה"י, והנקבות שהם ה"ה בניקוד קבוץ. [ובליל שביעי ההוי"ה כולה בניקוד ו' שורוק - עטרת היסוד⁵] ובליל שמיני הוי"ה בניקוד צבאות וה' אחרונה בקיבוץ (המלך השביעי). וסדר המשכתם הוא מלמעלה למטה.

ובהוי"ת ברכה שניה יכוין בכל לילה בהוי"ה אחת בניקוד בינה חג"ת נה"ם. וסדר המשכתם מלמטה למעלה.

ובתיבת שעשה יכוין להמשיך ש"ע נהורין (דא"א) שהם ב' א"ל מלאים (למלאות ב' א"ל פשוטים של הנוק') היוצאים (הפשוט שלהם) מפשוט ומלא דס"ג שעולים בגימטריא חנוכה. והוא, שהוי"ה פשוטה בגימטריא כ"ו ועם ד' אותיות והמולל בגימטריא א"ל. ושם ס"ג יש בו ייא"ש גימטריא א"ל, והם מתמלאים ונעשים ש"ע כדי להמתיק פשוט ומלא דאלהי"ם דידוי"ן שגימטריא ש"ה, וזהו ש"ע ש"ה.

ניסים הם בנה"י. והוא, הנצח הוא מ"ה, והוד הוא אדנ"י. מ"ה וס"ה עולה נ"ס. ויסוד כולל חמישים שערים, והם י"ם, וזהו נסים נ"ס י"ם.

(המשך הערה 2, מהעמוד הקודם). אולי נוכל ליישב את הקושיה הנ"ל, שגם עפ"י השד"ה אין כאן סתירה, שהרי השד"ה בעצמו מביא את הגמרא שר' עקיבא אומר שטיפת הזכר נקלטת בג' ימי הקליטה בנקיבא (שלאחר היחוד). אלא שהשד"ה דיבר על קליטה אחרת, והיא ג' ימים שבסיומם היחוד (יום א' הטיפה הזכרית נקלטת באבא, יום ב' הטיפה הנקבית נקלטת באימא, יום ג' אבא נותן את הטיפה שלו לאימא, ונקלטת באימא - עפ"י ר' עקיבא בג' ימים נוספים, סה"כ 5 ימים).

3 ע"י שלום צדק דף ל"א ע"ג אות א'.

4 ע"י עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף מ"ח, ברכה א' מיוחדת לחנוכה, לכן הנקבות בניקוד קבוץ. ולהיות שז"א משפיע לנוק', לכן הזכרים לפי ספירת היום (רומז לנותן). לעומת זאת, הברכה הב' (שעשה ניסים) אינה מיוחדת רק לחנוכה, לכן ניקוד הספירה שווה בכל ההוי"ה, כלומר אין כאן את המיוחדות של חנוכה.

גם לגבי שינוי סדר הניקוד, בברכה הא' הספירות כסידרון, פוחת והולך, רומז לשיטת בית שמאי. לעומת זאת, בברכה הב' הסדר הוא מלמטה למעלה, דהיינו מוסיף והולך, רומז לשיטת בית הלל. גם ברכה א' - פנימי, ברכה ב' - מקיף. כדאי לציין גם את ההבדל הג', בברכה הראשונה הניקוד מתחיל מספירת החסד, לעומת הבינה בברכה הב'. עפ"י זה מובן גם ענין עטרת היסוד, המשלים את השמונה ספירות, לעומת הברכה הב' שיש בה כבר שמונה ספירות.

5 ע"י שערי רחמים ח"ב שאלה שמו"ט, כנ"ל הגהה 11 בעמ' 16.

✽ הקדמת לבונות חנוכה ✽

[מובא בסידור היר"א ח"ד עמוד 9]

חנוכה - הנ"ה כ"ו

חנה בגימטריא ס"ג, כ"ו בגימטריא הוי"ה. עוד, חנוכה עולה ט"פ והוא משם טפמפי"ה, שזה השם ר"ל שטיפת י"ה יתעלה למעלה ולא ישלטו בהם הקלי',
 [הנחה אצל הפתח]* שכבר ידעת שאלו הימים הם לתקן ההוד, והוד זה ספירה השמינית, ובעבור זה יש ח' [ימים] בחנוכה, והוא צורת הפתח פ. וצריך להיותה סמוך לפתח טפח, שטפח עולה צ"ז, ובחלל שיש בין הוד (דנוק', חנוכה) ליסוד (דנוק', פתח) יש שם שם א"ל אדנ"י שעולה עם הכולל צ"ז. והיסוד של נוק' הוא פתח, וארבע אותיות של שם אדנ"י הוא בסוד טפח, לכן צריך שיהיה סמוך לפתח טפח.

זמן ההדלקה

ידוע שצריך להדליק נר חנוכה עם שקיעת החמה (סופה או תחילתה), כי אז היא מידת לילה, והיא (הנוק') יורדת למטה לבי"ע ליתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ואז ממשיכים לה אותם האורות שהיו לה למעלה. ולפי שעיקר ההמשכה היא אותו האור הנמשך לה מן הראש ע"ב קס"א, ושניהם בגימטריא רג"ל, לכן אמרו בתיקונים דגם חנוכה נקרא רג"ל (מועד) כמו שאר רגלים.

ויען שאין האור נמשך לה (לבי"ע) רק זמן מועט, לכן אמרו חז"ל ששיעורה היא עד שתכלה רגל מן השוק [ור"ל עד שתכלה רשימו של רגל הנז' מן השוק שהם בי"ע].

ויען שאור זה יורד למטה בבי"ע, ושם מצויים הקלי' לכך אמרו רז"ל שאסור להשתמש לאורה ואנחנו חוששים שמא יתאחזו באור העליון, לכך אמרו אין ליהנות מן האור.

שיעור גובה הנחת נר חנוכה

ובשעת ההדלקה צריך להוריד ידו למטה במקום שעומדים בנה"י דז"א ולהמשיך לה האורות עד מקומה.

ולכן אמרו רז"ל ששיעור הנחתה היא שלושה טפחים שהיא נה"י דז"א, ולא להעלותה למעלה עד הראש כי אין לה עליה זו.

ולכן אמרו רז"ל הדלקה עושה מצוה, ולא הנחה. ואם הניחה למטה מעשרה יצא יען דכל זה מקומה כיון שנוטלת האור משם. ולכן אמרו רז"ל למעלה משלושה ולמטה מעשרה.

ההדלקה מבפנים

(טפח בגי' צ"ז, א"ל אדנ"י ע"ה. הטפח הוא 4 אצבעות, כנגד 4 אותיות אדנ"י.)

אבל בשבת שעולה היא בכל עשר ספירות דז"א, צריך להקדים נר חנוכה לנר שבת כראוי לעלותה מעט מעט ממדרגה למדרגה. ואם לא השיגה ידו לנר חנוכה ונר שבת, נר שבת קודם שיותר טוב לעלותה בכל עשר ספירות ולא עד הנה"י.

פתילה

כונות הפתילה, יכוין שהיא ה"ח המתפשטים מחסד עד הוד, כל אחת כלולה מעשר, שהם בסוד טיפה שהיא י', ועשר מעשר הרי ת"ק, וכ"ה שערי בינה שבהוד, הרי פתילה.

וכשתשים הפתילה בתוך הנר, יכוין שהיא בסוד נקודת ציון. ותכוין שהיא כפופה, וכשעולה השלהבת בסוד בנימין, שהוא המעלה מ"ן.

וכשידליק הפתילה, יכוין שהיא בסוד ו' של הוד, נקודה כזה ך (בגימטריא כ"ב) ויכוין בסוד בנימין שהיא באה בסוד נצח הוד דא"ק שהיא עולה סוד חנוכה במעלת כ"ב.

שמן

כשתשים השמן, תכוין בשם ב"י"ט (בזרעו יקבץ טלאים), והוא שמן בא"ת ב"ש, ויכוין שהנקודות הם שני קמצים ושב"א, הקמצים מורים על היותו נמשך מנה"י של א"ק, ונמשך ובא בכל החמישה פרצופים א"א או"א וזו"ן (עי' בענין השלהבת עמ' 85, בסיכום). ושזרה במנורה שנקודתה שב"א, וזה הניקוד עולה בגימטריא ב"ן יוד ה"ה וו ה"ה, והשם עצמו עולה **אה"ה**. וב"ן ואה"ה עולה בגימטריא ע"ג, שהוא ס"ג ועשר אותיות.

יוד ה"ה ואו ה"י - מספר, **יוד ה"ה ואו ה"י** - אותיות.

עוד תכוין שחנוכה, חנ"ה כ"ו. חנ"ה בגימטריא ס"ג, להורות שבזה הרגל מאיר בו אימא עילאה.

עוד תכוין שחנוכה בגימטריא ט"פ, והוא משם טפטפ"ה. ותכוין כי שמן עולה ש"צ, ובמספר קטן עולה י"ב, הרי ב"ת, ועם י"ה של שם הנזכר עולה זי"ת, הרי שמן זית.

עוד תכוין כי שמן הוא ה' גבורות ממותקות, ושמן זה יורד מנ' שערי בינה, ומתחלקים כ"ה באימא וכ"ה בהוד.

והשמן צריך שיהיה י"א ביצים משקלו, שהוד זה היה שקוע בתוך הקלי' שמספרם י"א. ותכוין כי בצה עולה צ"ז, שהוא א"ל יהו"ה [ונלע"ד א"ל אדנ"י - נהר שלום, וצ"ע].

עוד תכוין כי בצה יש לה י"ג דרה"ם. כל אחד מהדרה"ם היא י"ו שעורות, הם ר"ה שעורות, ש- ר"ח מספר ח' הוי"ו"ת שיש בהם ל"ב אותיות שהם באים מ- א' שברישא דעתיקא, ושורשה מנצח הוד דא"ק, ונחלקת ה- א' לשני ווי"ן ויו"ד למעלה ויו"ד למטה (א), הרי ל"ב. וכשיוורדים מוצאים זה ה- א' ולוקחים מספרה ויוורדים למטה למתק הגבורות שעולים יצחק, ששורש הגבורות הם פ"ר, תוציא שורש החסדים שנתמעטו בתוך הגבורות נשאר יצחק (72 - 280 = 208 גימטריא יצחק).

 רמזים דברכת להדליק

כשמברך, יכוין בשם ס"ג ובשם קס"א שעולים הכל בגימטריא רכ"ד, שהם ב"פ יב"ק.

וכשאומר להדליק, יכוין בשם קמ"ג ובמילוי שם ע"ב חוץ ממילוי ה- ו"ד של יו"ד שהם לצורך הנוק', והוא בגימטריא ל"ו. והנה ל"ו וקמ"ג בגימטריא להדליק.

 רמזים דברכת שעשה ניסים

ישני א"ל בינה דא"ק, ושני א"ל שבפנים דא"א באים אל תוך ז"א ויושבים בשפת ההוד חור. ואלו השני א"ל הם ד' אותיות שהם ד' גודלים של טפח הסמוך לפתח.

ויכוין שעשה ניסים נ"ס - נו"ן סמ"ך שעולים רכ"ו שהוא ברו"ך גימטריא קנ"א ב"ן, עם אותיותיהם י"ט, וד' אותיות השם עולים רכ"ו. ואותיות נ"ס במלואם יש בהם נ"ס אחר, והוא רומז לפתילה.

זמן עולה בגימטריא צ"ז, א"ל אדנ"י ע"ה שהם זו"ן שמש וירח שהם זמנים.

באלהינו יכוין אלהי"ם דיודי"ן ונו"ן של אלהינו רומז זו"ן.

בלילה, ראשונה גבורה ראשונה שהיא בינה שעולה ס"ז, הוי"ה בניקוד אלהי"ם עולה צ"ו. א"ל אדנ"י ג"כ עולה צ"ו, הרי צ"ו לצ"ו עם ס"ז הרי נט"ר וע"ה ס"ר, שהם ב"פ אדנ"י בריבוע עם ד' אותיות.

אתה, בגימטריא ב"פ נ"ר, והם ב' שמות קנ"א ב"ן, רחל לאה, בסוד ראש יעקב על חור פת"ן, י"ה אדנ"י עולים פ' והם ברגלי לאה, וה' אלהי"ם עולים ת"ל, וב' יודי"ן של וייצר עולה הכל פת"ן, ועומדים כדי שלא יעבור פתן החיצון, ואלו השני יודי"ן הם כנגד ב' יצירות של וייצר, והם כנגד רחל ולאה הנז'.

ויצ"ך, של שעשה ניסים, הם ב' אהי"ה מלאים שהם קנ"א קנ"א וב' כוללים (בגי' 304), שהם כמנין ש"ה.

סוד השלהבת

(מהדורה מקוצרת. למהדורה מפורטת, עיי' בעמוד 83 - הקדמה וכוננות השלהבת)

[מתוך סדור היר"א ח"ד עמ' 14, עפ"י נהר שלום דף מ' סע"ד. מובא גם בליקוטי תורה, שה"ש, בענין שימני כחותם]

דע שיש בשלהבת - ש"ת הב"ל, והם במדרגה א' ביסוד דאבא. אלא, שהכל הוא יותר פנימי (במעלה, בגילוי) משת, כי שת הוא למטה (במעלה, בכיסוי) בסוד וחשופי שת (שלהבת ①).

וזך, השלהבת יוצאת מ- י"ה, שנאמר שלהבת י"ה. וכיצד יוצא מ"ה שלהבת, דע כי י"ה במילואו כזה יו"ד ה"י, תכה (להכפיל) יו"ד בה"י וה"י ביו"ד עולה בגימטריא ת"ר. והיו"ד (הפשוטה) תכה מינה ובה, י' פעמים י' הרי ק', וכן ה' פעמים ה' - כ"ה, הרי תשכ"ה, ו- ז' תיבות (אותיות) של ב' ההכאות הרי תשל"ב. וכשמתפשטים אותיות אלו היוצאים מטבור ז"א באור חוזר, היו"ד שיוצאת תחילה היא פוגעת ב- ה' שיורדת אחריה ומכה שם, ומתמלאים ועושים ה' אותיות, הרי שלהבת (שלהבת ②).

עוד יש בשלהבת ג' גוונים ששמום הוא זה זהרירון (478) מכיא"ל (101, סה"כ 579), ושורשם שהוא קס"א (161, סה"כ 740). והג' היתרים הם הג' שמות⁶ ואלו הם **בבריא** (שלהבת ③).

ודיצירה, הם ג"פ גבריא"ל (ג"פ 246 עולים 738), שכולל אותם (שלהבת ④).

ודעשיה, הם שם כפירירון (576) ושם קס"א (161), וג"כ כולל שם שלהבת (שלהבת ⑤).

ואלו ה- ה' שלהבות עולה שלשת אלפים תרפ"ה, והם מכופלים שהם שבעת אלפים וש"ע, כמנין ש"ע, שהעין עולה ל- ז' אלפים ולשבעים⁷.

בלבת אש עולה ג"כ שלהבת עם ד' אותיות (של בלבת).

ע"ב עולה שלהבת. כשתסיר ד' יודי"ן הם ת', נשאר משם ע"ב ל"ב, הם ש"ך, ועשר אותיות המילוי (צ"ל המלא) דע"ב וד' יודי"ן ול' במספר קטן הם ז', הרי שלהבת.

וכן שם ס"ג עולה שלהבת. כיצד, תסיר ג' יודי"ן ואל"ף שבאמצע השם, ששורש (ציור) ה- א' היא יו"ד. נמצא ד' יודי"ן שהם ת', והשאר ג"כ ל"ב כמו שנשאר משם ע"ב, הרי תש"ך, וי"ז כמו בשם ע"ב, הרי שלהבת.

ובשם מ"ה יש ג"כ שלהבת, כשתעשה האלפי"ן יודי"ן שכבר אמרנו ששורש האל"ף היא יו"ד.

ובשם ב"ן יש ג"כ שלהב"ת, כשתצייר שני ההי"ן [של המילוי - יר"א] בצורת ד"ן, הם שני יודי"ן, (עם) יו"ד ראשונה וכללות השני ההי"ן שהיא יו"ד אחרת, שהם שני יודי"ן משני ההי"ן (יו"ד ראשונה). הרי ד' יודי"ן הם ת', נשאר משם ב"ן ל"ב, תחשוב כנ"ל הרי שלהבת.

ותכוין שלא להפרידם (השלהבת) מהגחלת.

6 זהרירון (478) מכיא"ל (101) קס"א (161) בגימטריא 740 שהוא שלהבת (737) וכללות ג' שמות. קו"ף סמ"ך אל"ף (417 שהוא בגימטריא זי"ת) עם קס"א (161) בגימטריא 579 (והוא גימטריא של זהרירון מכיא"ל), להיות קס"א שורש ב' שמות אלו.

7 עי"ן עולה 7070: 7000 x י' יוצא 7000 ועוד ע' (70) יוצא 7070. ש"ע רומז גם כן לש"ע נהורין דא"א.

✽ סדר כוונות הנפ"ש (הנחת נר הנוכה - פתילה - שמן) ✽

שלושת הכוונות (הנחת הנרות, הפתילה, והשמן) בר"ת נפש.

✽ כוונת מקום הנחת נר הנוכה ✽

יכוין לתקן ספירת ההוד שהוא ספירת ח', והוא צורת הפתח פ. ויניח החנוכה סמוך לפתח טפח שהוא סוד א"ל אדנ"י, שעם הכולל עולה בגימטריא טפח, שמקומו בחלל שיש בין ההוד ליסוד.

ועוד יכוין שהפתח הוא בחינת יסוד דנוק' וארבע אותיות שם אדנ"י הוא בסוד טפח. לכן צריך שיהיה סמוך לפתח טפח.

✽ כוונת הפתילה ✽

א. יכוין שהפתילה היא סוד טיפת חמישה חסדים דז"א, וכל אחד כלול מעשר, ועשר מעשר, הרי ת"ק, ועם הכ"ה שערי בינה שבהוד דז"א הם בגימטריא פתילה.

ב. וכשישים הפתילה תוך הנר שהיא סוד נקודת ציון שטרם ההדלקה היא כפופה, וכשעולה השלהבת היא סוד בנימין המעלה מ"ן.

ג. וכשידליק הפתילה יכוין באות ו' ההוד בניקוד קמ"ץ כזה ׀ בגימטריא כ"ב, ויכוין בסוד בנימין שהיא באה בסוד נצח והוד דא"ק.

✽ כוונת יציקת השמן ✽

א. מהות שם בי"ט. יכוין שמן בא"ת ב"ש הוא שם בי"ט שנמשך מנה"י דא"ק סוד הקמצי"ן ונמשך ובא בכל ה"פ דאצילות א"א או"א וזו"ן, ושורה במנורה. במנורה בגימטריא שב"א (כאשר השם מנוקד בשני קמצי"ן ושב"א: בי"ט).
ב. גימטריא שם בי"ט. ויכוין בניקוד בי"ט בגימטריא ב"ן יוד ה' ה' ו' ה', ובשם עצמו בי"ט בגימטריא אה"ה, סה"כ ע"ג כמספר שם ס"ג יוד ה' ואו ה' ועשר אותיותיו יוד ה' ואו ה'.

ג. שמן שהוא זית. עוד תכוין כי שמן עולה ש"צ, ובמספר קטן עולה י"ב, הרי ב"ת, ועם י"ה של שם טפטפי"ה עולה זי"ת, הרי שמן זית.
ד. מהות השמן. עוד תכוין כי שמן הוא ה' גבורות ממותקות, ושמן זה יורד מ- נ' שערי בינה ומתחלקים כ"ה באימא וכ"ה בהוד.

ה. כמות השמן. והשמן צריך שיהיה י"א ביצים משקלו שהוד זה היה שקוע בתוך הקלי' שמספרה י"א. ותכוין כי בצח עולה צ"ז, שהוא א"ל אדנ"י ע"ה.

✽ כוונת ההדלקה ✽

בישעת ההדלקה צריך להוריד ידו למטה במקום שעומדת עד נה"י דז"א, ויכוין להמשיך לה האורות עד מקומה. לכן אמרו חז"ל ששיעור הנחתה הוא שלשה טפחים שהוא נה"י דז"א.

✧ לשם יחוד מובא בסידור אור הלכנה ✧

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה

זו"ן

יאהדוניה

ורחימו ודחילו

בדחילו ורחימו

אימא ואבא

או"א

איהיהיה

יאההויהה

ליחדא שם

זו"ן

או"א

י"ה - **ב** - **ו"ה**

(ע"י שפע דא"ס המשפיע בהם ומיחדם)

ביחודא שלים

יהוה

בשם כל ישראל

הנה, אנכי בא לקיים מצות הדלקת נר הנוכה, לתקן את שרשה במקום עליון. וירמ"י או"א אלהי הצבאות, שבכח סגולת הדלקת הנרות הללו, יהיו למאורות שלשה יחודים בזו"ן

בכתר

יאההויהה

בחב"ד

יאהלוההים

בז"ת

יאהדוניה

העולים כמס' נ"ר.

והיו למאורות במלכות שמים, ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה

ב"ב

יוד הי ויו הי

ס"ג

יוד הי ואו הי

מ"ה

יוד הא ואו הא

עם ב"ן אמצתה לה

ב"ן

יוד הה וו הה

ולהאירה גולת הכותרת דז"א ע"ב קס"א

ב"ב

יוד הי ויו הי

קס"א

אלף הי יוד הי

צדק יקראהו לרגלו עובר בשוק אצל פינה, ולתפארת עוזך יהיו מושך לו' מרחבות הנהר אימא עילאה, את המאור הגדול שם נחל היוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים, העולה כמס שם מ"ה, עם ריבוע אהי"ה, כזה

יוד הא ואה אהי אהיהו הא

אשר היה פי ראשו בתוכו באלף שבמילוי דמ"ה, מנחל בדרך ישתה על כן ירים ראש, להיות לו כח להתיחד עם נוק' בשלשה יחודים הנז"ל.

ולחמשיך לה משך הנחל הזה העולה כמספר שם ב"ן,
 אשר עם הפשוט, ומלא אשר בקרבנו, ומילוי מילואו, ל"ו אותיות, המה יעלו סך נחל, כזה
"וּד הַהּ וּו הַהּ: יְהוּה. יוּד הַהּ וּו הַהּ. יוּד וְאוּ דְלַת הַהּ הַהּ וְאוּ הַהּ הַהּ"

ובסגולת י"ג תיבות של הברכה, יתעוררו י"ג מכילין קדמאין אל רחום וכו', הכלולים בתיקונא⁸			
ליל א'	ליל ב'	ליל ג'	ליל ד'
קדמאה	תנינא	תליתאה	רביעאה
אל	רחום	והנון	ארך
ליל ה'	ליל ו'	ליל ז'	ליל ח'
חמישאה	שתיאה	שביעאה	תמינאה
אפים	ורב חסד	ואמת	נוצר חסד
להאיר ולהשפיע במלכות מבית אימא ⁹ לתקנה ולקשטה.			
ובליל ח' יאמר עוד: (ויתעוררו תרין מזלין נוצר ונקא להודווג יְוֹד אֱלֹהִי . הִי הִי . וְיִוּ יוּד . הִי הִי			
ולעורר כל שארית החמש צנורות, שהם: לאלפים נושא עון ופשע וחטאה ונקא הכוללים, להאיר ולהשפיע למלכות מכל י"ג תיקונים דכל אחד מהם ¹⁰).			

ועוד יהא מושך לה מבית אימא משך שם ס"ג, אשר עם מספר אותיות שורשו, המה יעלו למספר חנוכה

ס"ג כ"ו
יְוֹד הִי וְאוּ הִי יְהוּה

ויסעו ויחנו כ"ה אותיות דשלשה יחודים האמורים, אל מלכות שמים הנק' כ"ה, ורמוזים בתיבת חנו כ"ה

והאר פניך המאירים בב' שמות א"ל מלאים
אלף למד אלף למד

ג' ש"ע נהורין קדישין, להמתיק שם אלהי"ם דיודי"ן, וה' אותיות השורש
אלף למד הִי יוּד מם אלהים.

ולנו בני מלכים בני רחל אמנו, נסה עלינו אור פניך ה'

כי עמד מקור חיים באורך נראה אור. ורוה פני תבל מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם.

ובבכה סגולת הדלקת הנרות הללו, נהיה אנחנו וצאצאינו אנשים חכמים וידועים, נחל נובע מקור חכמה, לדעת את שמך. ובנצח הודך הראנו נפלאות, ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, בהעלות אל פני המנורה, זהב כולה וגולה על ראשה. ושבע נרותיה עליה, שבעה ושבעה מוצקות, לנרות אשר על ראשה. ומלך ביופיו תחזינה עינינו, מוכתר בכתרי כתר, והיה כל הארץ שפה אחת לכולם. יהיו לרצון וכו', ויהי נועם וכו':

8 היר"א מיחד תיבה אחת של ברכת נר חנוכה לכל לילה, וביום השמיני הוא משלים את ששת התיבות הנותרות.

ע' ריש הקדמות זוהר בראשית, דף א'. שם מובא מאמר השושנה (כנגד כנ"י. יש לה י"ג עלים, וה' עלים ירוקים), ע"י גם במקדש מלך. בין תיבת אלהי"ם א' (אימא, שקבלה מא"א) לב' (נוק') יש י"ג תיבות, כנגד י"ג תיקונים. היוצא מהג"ל שהמסכת הי"ג תיקוני דיקנא לנוק' הם לצורך הגנה מפני אחיזת החיצונים. המקדש מלך מקשר ענין זה עם חנוכה.

9 וכן עפ"י פע"ח דף ק"ט סע"ג והרש"ש. נוסח היר"א: יכוין שבכח י"ג תיבות של ברכת נר חנוכה של הלילה הזה, ימשך שפע והארה מ"ג תיקונא דא"א הכלולים בתיקון >הבחי' של אותו הלילה< דרך או"א למלכות נוק' קדישא דז"א.

עפ"י זה נראה ברור שהתיקון הוא בא"א, ונמשך לנוק' דרך או"א (דהיינו יסו"ת).

10 לכיון כאן, אבל יכנסו בפועל בסיום הברכה הראשונה, דומיא דק"ש עה"מ. יש לציין שיחוד המזלין נעשה בא"א.

ליל א'	יְהוָה	ליל ה'	יְהוָה
ליל ב'	יְהוָה	ליל ו'	יְהוָה
ליל ג'	יְהוָה	ליל ז'	יְהוָה יְהוָה יְהוָה
ליל ד'	יְהוָה	ליל ח'	יְהוָה

והגון

יְהוָה

עטרת היסוד

מלך השביעי

יכוין להמשיך מ"ב דמ"ה (דת"י) ומילויז (י"ט),
 עם נח"י דרוח (קו אמצע), דרוח (דחיצון) דרוח (דחיצון)

**אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה**

יְהוָה כתר

יוד הא ואו הא חכמה

יוד ואו דלת . הא אלף . ואו אלף ואו . הא אלף בינה

י"ט מילויז מ"ה

יוד הא ואו הא

לפנים דט"ס [עליונות] דכח"ב, דדת"י דחג"ת ונה"י דחג"ת, דמ"ה וב"ן דזו"ן.

11 עי' שערי רחמים ח"ב שאלה שמ"ט.
 עי' גם בעמוד 3 הערה מספר 4, יש ג' הבדלים בנושא הניקוד, בין הברכה הראשונה לברכה השנייה.

א. יכוין ע"ב קס"א, גי' רג"ל¹² פו'ד'ל'ה' פ'יו'ה'י א'ל'ה'ה'י פו'ד'ה'י¹³ (יחוד א' דנ"ר הכללי, ברכה א')

ב. עוד יכוין ס"ג קס"א¹⁴ פו'ד'ה'י ו'א'ו'ה'י א'ל'ה'ה'י פו'ד'ה'י¹⁵ (בגימטריא דר"ך)

בגימטריא ב' פעמים יב"ק¹⁵

א'ל'ה'ה'י'ה'ם יב"ק

א'ל'ה'ה'י'ה'ם יב"ק

(בגימטריא דר"ך)

12 עי' מחברת הקודש דף מ"ט ע"ד. עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף נ"ה.

13 עפ"י היר"א, הם אינם משולבים. אמנם, לפי מחברת הקודש דף מ"ט ע"ד, משמע שיש לראות כאן ע"ב קס"א מחוברים, דהיינו משולבים. אמנם, בשאר הברכות הם משולבים, גם עפ"י היר"א.

עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ע'. יש כאן ב' מערכות של יהודי נר (ב' נוק' שונות):

א. יחוד נר בין ז"א לנוק' כאשר הנוק' בגובה מלא עם ז"א, דהיינו הכתר של הנוק' בגובה שווה עם הכתר של ז"א. זאת הנוק' המופיעה כאן ובכל מקום בכוונות הברכה.

ב. נוק' אחרת (רק כאן, בהמשך הכוונה), במערכת של "רגל מן השוק", שהיא עד גובה נה"י בלבד.

14 כוונה זו אינה מוזכרת בסידור אור הלבנה, אלא היא מועתקת מסידור היר"א ח"ד עמוד 22.

עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ע"ז. עי' נהר שלום דף מ' ע"ד, שם מוזכר הוי"ה במילוי יודי"ן והרש"ש קורא לו בשם ס"ג. נראה שרמוז בזה ענין ס"ג קס"א, והוא בגימטריא דר"ך. דהיינו הדרך המקשרת בין ע"ב קס"א (שהוא היחוד הראשון של רגל מן השוק - באצי' - כוונה ג'), לבי"ע (שלשם נמשך השפע). וענין ס"ג קס"א זה הוא מיתוק הדר"ך.

עי' גם בהגהת ר' ניסים עיני שמביא ע"ב קס"א (הראשון - רגל) ולאחר מכן מביא ס"ג קס"א.

עי' שער רוח"ק דף ס"ב ע"א יחוד י"ה, בענין מי זה האישי ירא ה' יורנו בדרך יבחר (למתק את הדר"ך).

15 עפ"י ע"ח ח"א דף ע"ז, יחוד זה הוא דרביצה דיסו"ת (דיניקה, והוא הרמוז בס"ג קס"א, כשהם רובצים על ז"ן - הרמוז ביב"ק). יחוד זה נקרא ע"ש ז"ן, כי הוא נעשה כשיסו"ת מלוכשים בתוך ז"ן. לכן ס"ג קס"א (ישו"ת) אינם משולבים, אבל הוי"ה אלה"ם כן משולבים, כי זיווג זה נחשב בתור זיווג ז"ן. מטרת זיווג זה הוא להוריד שפע לבי"ע. ולכן הוא מסודר כאן, כדי לגרום להורדת ה"רגל" לשוק (מהאצילות לבי"ע).

יש לציין שעפ"י שער רוח"ק (דף ל"ו ע"ג), כשהיחוד בלילה או אלה"ם קודם להוי"ה.

לסיכום כוונת הדרך, עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ג דף ל"ג (ובאורך ח"ב דפים ע"ז-צ"ז). הרב מביא ג' הסברים (המשלימים זה את זה) בענין כוונת הדרך, כאשר הסברים ב' וג' מתייחסים גם לס"ג קס"א וגם לב' פעמים יב"ק:

א. ה"ג תיקוני דיקנא (של י"ג תיבות הברכה, המוזכרים ב"לשם יחוד"), לאכפיא דינין ומיתוק הקל"י.

ב. מצד הגנה על הדרך שדרכו ירד השפע (מדין "רגל מן השוק") לבי"ע (בהדלקה).

ג. בענין יחוד הרביצה דיסו"ת (ס"ג קס"א) המלוכשים בזו"ן (יב"ק), ומטרתו להמשיך את השפע לבי"ע.

ג. ¹⁶[גם יכוין] להמשיך [הארה ו] שפע ממספר ע"ב קס"א דחב"ד דז"א

יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי (רג"ל, בסוד רגל מן השוק)

לנוק' שהיא שם ב"ן¹⁷ (שבגובה נה"י דז"א, פע"ח דף ק"ט ע"א)

יוד הה וו הה

16 ההמשכה מכל ג' היחודים, שהעיקרי בהם הוא רג"ל, כמבואר בפע"ח דף ק"ט רע"ב. וכאן מוזכר רק השפע של היחוד הראשון (ע"ב קס"א). אך השפע של שני היחודים הנוספים כלול בו, לפי שעיקר ההמשכה היא מהראש.

17 עיי' משנת הסיידים דף קכ"ז ע"ב מ"ב. וכן, פע"ח דף ק"ט סע"ב, ושעה"כ דף ק"ח ע"ד ד"ה ונחזור. עיי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ס"ט והלאה. ועיי' סיכום הדברים בעמ' ס"ח.

בתחילת כל לילה, הנוק' יורדת לבי"ע (הנקראים חילותיה וצבאיה של המלכות), לתת טרף לביתה וחוק לנערותיה. כך הוא גם בלילות החנוכה, אלא שכאן הנוק' מקבלת שפע נוסף (מיוחד נ"ר הנעשה כאן, למרות שנוק' זו רק בגובה נה"י של ז"א בלבד), כאשר היא עדיין עומדת באצילות. וכדי לציין המשכה מיוחדת זו, אנו מניחים את החנוכה בגובה ג' טפחים (עד גובה י' טפחים, דהיינו גובה השלכת, לרמוז על היות הנוק' בגובה נה"י בלבד).

יש לשים לב שבסידור מופיע רק היחוד הראשון, מתוך ג' היחודים שמהם מורכב יחוד הנ"ר. הסיבה לכך היא שהיחוד הראשון הינו היחוד העיקרי, ושני היחודים הנוספים (הב' והג') כלולים בו. מדליקים את החנוכה על ידי הורדת היד, כדי לרמוז להמשכת שלושת היחודים הנ"ל מראש ז"א לנוק' העומדת בגובה נה"י דז"א דאצילות.

אם כן בשקיעה (בתחילתה או בסופה, שזהו זמן ההדלקה), הנוק' עדיין נמצאת באצילות, בגובה נה"י דז"א. לאחר מכן, הנוק' יורדת לבי"ע כנ"ל, אך איננה לוקחת איתה את השפע המיוחד הזה של יחוד הנ"ר. ולכן אנחנו צריכים להוריד את השפע הנ"ל אחריה לבי"ע. לצורך זה, אנחנו מכוונים בכוונות ה"דרך", דהיינו כדי ל"מגן" את הדרך שבו השפע הנ"ל ירד לבי"ע, וכדי לגרום לשפע הנ"ל לרדת לבי"ע (לאחר ההדלקה).

"רגל מן השוק" - הנוק' מפרנסת את בי"ע (הנקראים "שוק") בתחילת הלילה, כנ"ל. ומכיון שהלילה הוא זמן שליטת החיצונים, ויש פחד מאחיותם, הנוק' יכולה לפרנס את בי"ע רק במשך חצי השעה הראשונה של הלילה, ולא יותר. לסיבה זו, יש להדליק את החנוכה בתחילת הלילה, בחצי שעה הראשונה. וזה הנקרא "עד שתכלה רגל (המשכה מהראש) מן השוק (מבי"ע)" (הנוק' עצמה יורדת לבי"ע לאחר ההדלקה בזמנה, כנ"ל).

יש לציין (עפ"י פע"ח דף ק"ט סע"א ודף ק"ט ע"ג ד"ה ענין. ועיי' עטרת מרדכי ח"ב, ריש דף ע"ג, הערה מס' 26) שרק כאן מדובר בענין "רגל מן השוק", דהיינו על נוק' שעומדת בגובה נה"י של ז"א בלבד (לעומת הנוק' המוזכרת בכל הכוונות האחרות, שעומדת כנגד כל קומת ז"א). וזאת ההמשכה שנוריד מהאצ"ל לבי"ע (לאחר ההדלקה). ורק אז תקרא "רגל מן השוק". ולכן אעפ"י שכוונת הדר"ך קודמת להמשכת השפע עצמו, זה לא מעכב, שהרי הנוק' יורדת רק לאחר ההדלקה.

ענין הנוק' שהיא בגובה נה"י - רגל מן השוק:

שעה"כ, בדרוש חנוכה, מפנה אותנו לכוונת שים שלום לצורך הבנת הסוגיה של יחוד נר. שם מדובר על י"ב פרצופים פרטיים של ז"א, המחולקים לג' קבוצות (של פרצופים): כתר (עו"ג, או"ג), חב"ד (או"א וישסו"ת) וז"ת (זו"ן ויעו"ר). יחוד נר מורכב משלשה יחודים, יחוד אחד בכל אחת מוג' הקבוצות הנ"ל (כתר, חב"ד, ז"ת). שמות ג' היחודים הוא (בפשטם) בגימטריא נ"ר, לכן היחוד הזה נקרא בשם יחוד נר. וזהו היחוד שנעשה בכל יום בתיבת שים שלום. יש לציין שלפעמים יחוד נר נקרא גם חב"ד - חג"ת - נה"י (במקום כתר - חב"ד - ז"ת), אלא שעל פי דרוש הדעת נראה שזה אותו הדבר. עיי' בעין חיים למוצאייהם (עמ' 31).

מכאן נבין שהנוק' עליה מדובר בחנוכה, בסוגיה שלנו, היא בעצם זו"ן ויעו"ר (ז"ת, היחוד הג') של שים שלום, שיש להם יחוד בפני עצמו (שהוא בזו"ן ויעו"ר). אם כן, גם כאן (בחנוכה) יהיה לה יחוד בפני עצמו (זו"ן ויעו"ר). אלא שבחנוכה (בלבד) אנחנו רוצים לעשות אותה הנוק' (זו"ן ויעו"ר) לנ"ר שלם (כלומר, להביא לה את השפע של שלושת יחודי הנ"ר), למרות שיש לה רק יחוד ז"ת ולא כל ג' היחודים, שהרי היא רק בגובה ז"ת (נה"י)! לכן אנחנו נמשיך לה את השפע של שני היחודים הראשונים (כתר וחב"ד) כאילו היא היתה בגובה מלא עם ז"א (היינו פרצוף הכתר, עו"ג - או"ג). ובכך היא (זו"ן ויעו"ר) נעשית נ"ר, למרות ששני היחודים האלה אינם מתקיימים בחנוכה (זה ה"כאילו" של פע"ח דף ק"ט סע"א).

יש לשים לב שהנוק' הזאת שהיא בגובה נה"י (זו"ן ויעו"ר), הכוונה שהיא בגובה נה"י ביחס לפרצוף הכתר הנ"ל (עו"ג או"ג) או כללות ז"א (כתר, חב"ד, ז"ת), שהרי היחוד עצמו הוא בזו"ן ויעו"ר, שהם בגובה שווה, אחרת לא יוכלו להתיחד! וברור שאין הוה אמינא שהנוק' הזאת (זו"ן ויעו"ר) תתיחד עם ז"א הכללי (שהוא פרצוף הכתר)!

להדליק נר חנוכה ר"ת נח"ל

להמשיך מאימא ריבוע אהי"ה¹⁸
תוך מ"ה שהוא ז"א

[ובהתלבשו (ריבוע אהי"ה הנוכר) תוך הא' שבוא"ו דשם מ"ה, נעשה נח"ל]

יוד הא ו א אה אהי אהיה ו הא בגי' נח"ל

ו[להמשיך נח"ל זה] מזו"א לנוק' , שבה [שם] ב"ן ול"ו אותיות
[שבפשוט, ומלא, ומלא דמלא דשם ב"ן] כמספר נח"ל

[שם] ב"ן

יוד הה וו הה

ול"ו אותיותיו

יהוה

יוד הה וו הה

יוד ואו דלת . הה הה . ואו ואו . הה הה
[סה"כ כמספר נח"ל]

להדליק ע"ה בגימטריא ע"ב ס"ג מ"ה²⁰ (בגימטריא 180)

[ויכוין] להמשיכ[ם] מחב"ד חג"ת נה"י דז"א לשם ב"ן שבנוק'

ע"ב **יוד הה וו הה** מחב"ד דז"א

ס"ג **יוד הה ואו הה** מחג"ת דז"א

מ"ה **יוד הא הא ואו הא** מנה"י דז"א

לשם ב"ן שבנוק'

יוד הה וו הה (לחב"ד חג"ת נה"י דב"ן דנוק', שבנוכה ז"א)

18 ההמשכה היא מנחל שבאימא (מיסוד דאימא, עי' שעה"כ דף ע"ט ע"ג, יר"א עמוד 17),
הרמוז בר"ת נוצר חסד לאלפים. עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב עמוד ק"כ.

עי' שעה"כ דף ע"ט ע"ד, בענין התלבשות אימא בתוך ג' האלפי"ן של מ"ה.

19 עי' עטרת מרדכי ח"ב דף קי"ט. ענין הנחל שבנוק' מדין נפשנו חכתה לה', בחי' הנפש (הנוק) המצפה לה' (לז"א).

עי' עטרת מרדכי ח"ב דף קכ"ה, בענין וא"ו של המלא דמלא דב"ן.

20 עי' שעה"כ דף ל"ז ע"ה, בענין יחוד נר של שים שלום. עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ק"ג.

ז"א - הויות (צד ימין של יחוד נר).

נוק' - צד שמאל של היחוד. ונקראת שם ב"ן. לאחר שמקבלת את העס"מ, היא נהפכת להיות נ"ר (מ"נר חנוכה").

ז"א נותן לה עס"מ, וע"י כך נשלמת לנ"ר (בתיבת נר), שהרי ג' השמות הנוספים (צד שמאל) כבר נמצאים בה.

לכאורה, עפ"י שעה"כ (דף ל"ח רע"א) נראה שבעצם ז"א נותן לה את כל השמות, רק שצד שמאל אינו עולה בשם.

והטאה

נֵר

[יכוין לשלושה יחודים הנז' (יחוד נ"ר), שבפשוטם גימטריא נ"ר (יר"א ח"ד 27)²¹],

יֹוֹד אֵלֶּף הֵי הֵי הֵי הֵי יֹוֹד הֵי הֵי הֵי (יחוד הנ"ר נעשה כאן, רש"ש)
בגימטריא רג"ל (לרמוז שגם חנוכה נקראת רגל, מכלל המועדים²²)

יֹוֹד א הֵי ל ואו ה הֵי ים

יֹוֹד א הֵי ד ואו נ הֵי י

[ואז הנוק' נעשית נר (מ"נר חנוכה")]

ונקה

חֲנוּכָה

[יכוין] להמשיך מאימא לנוק' [פשוט (כ"ו) ומלא דס"ג, כמספר²³] ס"ג וכ"ו (הכנה לתיבת שעשה)

פשוט (דס"ג) יֵהוּה

בגימטריא כ"ו

ס"ג יֹוֹד הֵי ואו הֵי

בגימטריא ס"ג

[ס"ה"כ בגימטריא חנוכ"ה, ואז נעשית נ"ר חנוכה]

גם [יכוין] להמשיך²⁴ (שפע חדש, מז"א) לנוק' [כ"ה] אותיות דשלושה יחודים הנז"ל, שהם מספר כ"ה של חנוכ"ה

כתר א י ה ה י ו ה ה

חב"ד י א ה ל ו ה ה ים

ז"ת י א ה ד ו נ ה י

21 ע"י עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ק'. ע"י אש"ל דף ל' ע"ד אות ה', בענין ג' ימי הקליטה.

22 ע"י פע"ח דף ק"ט ע"ג. ע"י יר"א עמוד 27. ע"י עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף ע"ד.

23 ע"י עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף קכ"ח. עפ"י שעה"כ, לכאורה נתינת כח לנוק' להתייחד (אותיות) קמ"ל שלא.

לכאורה, ברכה א' עוסקת באח', ברכה ב' - בפנים, ברכה ג' ביחוד. לכן ענין חנה (שהוא קשור לענין יחוד עליון, ש"ע

נהורין מהפנים דא"א), מוזכר רק בברכה ב' ולא בברכה א', למרות שהוא בגימטריא ס"ג.

ע"י פע"ח דף ק"ט ע"ב ד"ה פי' חנוכה, לכאורה קשה, שהרי הרב משתמש בביטוי חנ"ה כ"ו למרות היותו

בתיבת חנוכה. אך בעמודה ג' חוזר הרב להשתמש בס"ג כ"ו (בענין אותה הכוונה).

24 ע"י עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף קל"ב. ענין המשכה חדשה (כתוב להמשיך לנוק', היינו המשכה חדשה. מדובר

כאן על יחוד דאותיות).

ליל א'	יְהוָה	ליל ה'	יְהוָה
ליל ב'	יְהוָה	ליל ו'	יְהוָה
ליל ג'	יְהוָה	ליל ז'	יְהוָה
ליל ד'	יְהוָה	ליל ח'	יְהוָה

<p>יכוין להמשיך מ"ב דמ"ה (דת"י) ומילויזי (י"ט), עם נח"י דרוח (קו אמצע), דרוח (דחיצון) דרוח (דחיצון)</p>	
<p>אֱהִיָּה אֱהִיָּה יְהוָה יְהוָה</p>	
כתר	יְהוָה
חכמה	יוד הא ואו הא
בינה	יוד ואו דלת . הא אלף . ואו אלף ואו . הא אלף
<p>י"ט מילויזי מ"ה יוד הא ואו הא</p>	
<p>לפנים דט"ס [עליונות] דכח"ב, דדת"י דחג"ת ונה"י דחג"ת, דמ"ה וב"ן דזו"ן.</p>	

שֵׁעַ שְׂהָה

²⁵ יכוין לשני א"ל הרמוזים בחנוכה (היוצאים מס"ג כ"ו, שהנוק' קיבלה מאימא, במילת חנוכה), אחד בתלת יודי"ן ואל"ף דס"ג שהוא מספר חנ"ה, ואחד בשם יהו"ה (כ"ו), וד' אותיות, והכולל.

חנה - ס"ג	כ"ו
לוד ה' ואו ה'	יהוה
בגימטריא א"ל	עם ד' אותיות, והכולל, בגימטריא א"ל

ויכוין שעתה (שני א"ל הנ"ל, שהם בפנים דנוק')
מתמלאין [ע"י המשכת הארת הפנים העליונים דא"א (ש"ע נהורין)]
ונעשו (שני א"ל המלאים הנ"ל) מספר ש"ע (דשעשה), והם בפנים [דנוק']

אלף למד	אלף למד
בגימטריא ש"ע	

[וע"י ש"ע זה, יכוין] למתק [שם] אלהי"ם דיודי"ן, וה' אותיות שורשו, [סה"כ] מספר ש"ה (דשעשה)

ⓑ	אלהים	ⓐ
	אלף למד הי' יוד ממ	
	{ ה' אותיות	(משיילוב הוי"ה אלהי"ם)
	{ בגימטריא ש"י	דברכה שניה, פע"ח ק"ט ע"ג)

סה"כ ש"ה (נמצא ש"ע ממתק ש"ה)

נִסִּים

נ"ס	גימטריא
[שם מ"ה]	[ושם אדנ"י (פע"ח ק"ט ע"ד)]
נצח	הוד
יוד הא ואו הא	אדנ"י
בג"מ מ"ה	בג"מ ס"ה
[סה"כ נ"ס]	
והם נצח והוד,	

ויסוד,
הכולל חמישים שערים הוא (עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף קנ"א)

י"ם
של נסים

לְאֲבוֹתֵינוּ

דאבא²⁶

בְּיָמֵינוּ הָיָה

המתגלים

בְּזַמַּן הַזֶּה

במלכות

מיום ב' והלאה

ע"י מעשה ההדלקה יכוין להמשיך מוחין דצ' דצלמי המוחין דאו"א הנז' (עבור הברכה הראשונה)

צ' דצל"ם דאימא

צ' דצל"ם דאבא

צ' דצל"ם דאימא			צ' דצל"ם דאבא		
אֵלֶּיָּהּ יְהוָה			אֵלֶּיָּהּ יְהוָה		
אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ	אֵלֶּיָּהּ
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

לנה"י דמ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן דפר' כחב"ד דאבי"ע דז"א דאצ"ל, ודאבי"ע דאבי"ע דחיצוניות דאצילות

26 מדין אבא יסד ברתא. עפ"י היר"א, דאו"א. ע"י עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף קנ"ג.

"שעשה": מיתוק של אלה"ם שנמצא בנוק' (מהו"ה דברכה שניה).

"לאבותינו"...: המשכת שפע ("נסים").

27

יכוין שה' דשהחיינו, היינו [לבושי] תנהי"ם דאימא, הנכנסים בז"א (חב"ד),
 ובהם ד' אהי"ה שעולים [פ"ד] כמספר חיינו

קיימנו בגימטריא רי"ו, שהם המוחין דז"א

יכוין שהגיע [עם ב' כוללים], בגימטריא ג' הויות עם י"ב אותיות [יהם]. דהיינו:
 הג"ע בגימטריא ג' הויות

(מספר ע"ח) **יהוה יהוה יהוה**

ומספר ה"י וכללותו וכללות הג"ע, הם י"ב [אותיות של ג' ההויות]

(י"ב אותיות) **יהוה יהוה יהוה**

27 עי' סידור הרב קווינא, כונות פורים (להלן עמוד 80). אימא נקראת אלהים חיים (מחברת הקודש, יר"א עמ' 33).
 עי' מחברת הקודש דף ס"ב ע"ד (להלן עמוד 78). עי' עטרת מרדכי על חנוכה ח"ב דף קנ"ה. יש כאן ב' מערכות:
 א. תיבת שהחיינו - לבושי אימא.

תיבת קיימנו - מוחין (לכאורה דאבא, רי"ו - דומיא ד"קונה הכל"), נכנסים לחב"ד דז"א.
 תיבת לזמן הזה - נדחים לחג"ת דז"א ומשם (מת"ת דז"א) לנוק' (המשך של שהחיינו וקיימנו).
 ב. תיבת והגיעו - מערכת בפני עצמה:

הגיע - מוחין (לכאורה י"ב אותיות דג' הויות - מוחין דאבא, מספר ג' הויות - מוחין דאימא).
 ג' נ"ו - לבושי נה"י דאבא ואימא.
 נכנסים לז"א, היינו ליסודו, ומשם ליסוד דנוק'.

עוד יכוין בג' נו נו נו דשהחיינו וקיימנו והגיענו (נ"ו עולה ב' פעמים כ"ח),
 שעולים בגימטריא ג' כ"חות [דמספר אותיות דמלא דמלא] דע"ב ס"ג מ"ה שבנה"י דאבא,
 מלובשים בג' כ"חות [דמספר אותיות דמלא דמלא] דקס"א קס"א קמ"ג דנה"י דאימא

<p>הוד דאו"א - וקיימנו כ"ח דס"ג דאבא יוד ויו דלת, הי יוד ואו אלף ואו, הי יוד</p> <p>מלובש בכ"ח דקס"א דאימא (כ"ז ע"ה) אלף למד פא, הי יוד יוד ויו דלת, הי יוד</p>	<p>יסוד דאו"א - והגיענו כ"ח דמ"ה דאבא יוד ואו דלת, הא אלף ואו אלף ואו, הא אלף</p> <p>מלובש בכ"ח דקמ"ג דאימא (כ"ז ע"ה) אלף למד פא, הא אלף יוד ואו דלת, הא אלף</p> <p>[ונכנסים לז"א (יר"א ח"ג 368)] [היינו ליסודו (מחברת הקודש²⁸),]</p> <p>ומשם ליסוד דנוק'</p>	<p>נצח דאו"א - שהחיינו כ"ח דע"ב דאבא יוד ויו דלת, הי יוד וי יוד ויו, הי יוד</p> <p>מלובש בכ"ח דקס"א דאימא (כ"ז ע"ה) אלף למד פא, הי יוד יוד ויו דלת, הי יוד</p>
---	---	--

לְאִמָּן הַלֵּלָהּ

ונכנסים (היינו נדהים) בז"א היינו להג'ת שלו, ומשם לנוק'

ע"י מעשה ההדלקה יכוין להמשיך מוחין דצ' דצלמי המוחין דאו"א הנז' (עבור הברכה הראשונה)

צ' דצל"ם דאימא	צ' דצל"ם דאבא																																																
<table border="0"> <tr><td colspan="3" style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td></tr> <tr><td colspan="3" style="text-align: center;">יְהוָה</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוָה</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוָה</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אוֹהוּ יְהוּ</td><td style="text-align: center;">אוֹהוּ יְהוּ</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוּוּוּהוּ</td><td style="text-align: center;">יְהוּוּוּהוּ</td></tr> </table>	אֱהִיָּהּ			יְהוָה			אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	אֱהִיָּהּ	אוֹהוּ יְהוּ	אוֹהוּ יְהוּ	יְהוָה	יְהוּוּוּהוּ	יְהוּוּוּהוּ	<table border="0"> <tr><td colspan="3" style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td></tr> <tr><td colspan="3" style="text-align: center;">יְהוָה</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוָה</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוָה</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">אֱהִיָּהּ</td><td style="text-align: center;">אוֹהוּ יְהוּ</td><td style="text-align: center;">אוֹהוּ יְהוּ</td></tr> <tr><td style="text-align: center;">יְהוָה</td><td style="text-align: center;">יְהוּוּוּהוּ</td><td style="text-align: center;">יְהוּוּוּהוּ</td></tr> </table>	אֱהִיָּהּ			יְהוָה			אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	אֱהִיָּהּ	אוֹהוּ יְהוּ	אוֹהוּ יְהוּ	יְהוָה	יְהוּוּוּהוּ	יְהוּוּוּהוּ
אֱהִיָּהּ																																																	
יְהוָה																																																	
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ																																															
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה																																															
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ																																															
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה																																															
אֱהִיָּהּ	אוֹהוּ יְהוּ	אוֹהוּ יְהוּ																																															
יְהוָה	יְהוּוּוּהוּ	יְהוּוּוּהוּ																																															
אֱהִיָּהּ																																																	
יְהוָה																																																	
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ																																															
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה																																															
אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ	אֱהִיָּהּ																																															
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה																																															
אֱהִיָּהּ	אוֹהוּ יְהוּ	אוֹהוּ יְהוּ																																															
יְהוָה	יְהוּוּוּהוּ	יְהוּוּוּהוּ																																															

לנה"י דמ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן דפר' כחב"ד דאב"ע דז"א דאצי', ודאב"ע דאב"ע דחיצוניות דאצילות
 28 ע"י מחברת הקודש על ברכת שהחיינו (פורים), מובא בעמ' 78. ענין פור'ת-יסוד. ע"י עטרת מרדכי ח"ב דף קס"ו.

ברכת נר חנוכה

			אל	רחום	וחנון
			פְּרוּךְ אֲתָהּ יְהוָה		
		ליל א'	יְהוָה		(הניקוד לפי בחי' אותו הלילה)
	ליל ה'	יְהוָה			
	ליל ו'	יְהוָה			
עמרת היסוד	ליל ז'	יְהוָה			
	ליל ח'	יְהוָה			
מלך השביעי					

א. יכוין ע"ב קס"א, גי' רג"ל **יְהוָה יְהוָה וְיִשְׁרָאֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל** (יחוד א' דנ"ר הכללי, בהו"ה דברכה א')
 ב. עוד יכוין ס"ג קס"א **יְהוָה הוּא וְאֵלֵינוּ הוּא אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל** (למתק הדרך לירידה לבי"ע).
 בגי' ב' פעמים יב"ק **אֵלֵהוּ יְהוָה אֵלֵהוּ יְהוָה** (לדת לבי"ע, אל הנוק', לאחר שירדה).
 ג. [גם יכוין] להמשיך [הארה ו] שפע ממספר ע"ב קס"א דחב"ד דז"א,

יְהוָה אֱלֹהֵי הוּא וְיִשְׁרָאֵל הוּא (בסוד רג"ל מן השוק) לנוק' שהיא שם ב"ן **יְהוָה הוּא הוּא**
 (כנגד נה"י דאצילות)

			ארך	אפים	ורב חסד
			אֶלְיָנוּ	מְלֻךְ	הָעוֹלָם
	ע"י	י	סקילה	ע"י	א
	ע"י	ה	שריפה	ע"י	ד
	ע"י	ו	הרג	ע"י	ו
	ע"י	ה	חנק	ע"י	ה
	ע"י	ה	ע"י	ע"י	א
	ע"י	ה	ע"י	ע"י	ה
	ע"י	ה	ע"י	ע"י	ה

ואמת **אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ** נוצר חסד **בְּמִצְוֹתָיו** לאלפים **וְצִוָּנוּ** נושא עון **לְהַדְלִיק** ופשע **לְהַדְלִיק** נר חנוכה ר"ת **נח"ל**

להמשיך מאימא ריבוע אהי"ה, תוך מ"ה שהוא ז"א

[ובהתלבשו (ריבוע אהי"ה הנוכר) תוך וא"ו דשם מ"ה, נעשה נח"ל]

יְהוָה הוּא וְאֵלֵינוּ הוּא אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְהוּא הוּא בגי' נח"ל

ו[להמשיך הארה מנח"ל זה] מו"א לנוק', שבה [שם] ב"ן ול"ו אותיות [שבפשוט ומלא ומלא דמלא דשם ב"ן], כמס' נח"ל

[שם] ב"ן

יְהוָה הוּא הוּא

ול"ו אותיותיו

יְהוָה

יְהוָה הוּא הוּא

יְהוָה וְאֵלֵינוּ דָּלֵת . הוּא הוּא . וְאֵלֵינוּ הוּא . הוּא הוּא [סה"כ בגי' נח"ל]

להדליק ע"ה בגי' ע"ב ס"ג מ"ה (בגי' 180), [ויכוין] להמשיך [ם] מחב"ד חג"ת נה"י דז"א לשם ב"ן שבנוק'

ע"ב	יְהוָה הוּא הוּא	מחב"ד דז"א
ס"ג	יְהוָה הוּא וְאֵלֵינוּ הוּא	מחג"ת דז"א
מ"ה	יְהוָה הוּא וְאֵלֵינוּ הוּא	מנה"י דז"א

לשם ב"ן שבנוק' **יְהוָה הוּא הוּא** (לחב"ד חג"ת נה"י דב"ן דנוק', שבגובה ז"א)

נֵר והטאה

[יכוין לשלושה יהודים הנז' (ייחוד נ"ר), שבפשוטם גי' נ"ר (יר"א ח"ד 27),]

יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (עצם ייחוד הנ"ר נעשה כאן, רש"ש)
בגי' רג"ל (לרמוז שגם חנוכה נקראת רגל, מכלל המועדים)

יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
[ואז הנוק' נעשית נר (מ"נר חנוכה)]

חַנוּכָּה ונקה

[יכוין] להמשיך מאימא לנוק' [פשוט (כ"ו) ומלא דס"ג, כמספר] ס"ג כ"ו [סה"כ גי' חנוכ"ה, הכנה למילת שעשה]

פשוט (דס"ג) **יְהוָה** בגי' כ"ו
ס"ג **יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ** בגי' ס"ג

גם [יכוין] להמשיך (שפע חדש, מז"א) לנוק' [כ"ה] אותיות דשלושה יהודים הנ"ל, שהוא מספר כ"ה של חנוכ"ה

כתר **אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ**
חב"ד **יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ**
ז"ת **יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ**

בְּרַכַּת שְׁעֵשֶׁה נְסִים

יְהוָה	ליל ה'	יְהוָה	ליל א'	בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (הניקוד לפי בחי' אותנו הלילה)
יְהוָה	ליל ו'	יְהוָה	ליל ב'	
יְהוָה	ליל ז'	יְהוָה	ליל ג'	
יְהוָה	ליל ח'	יְהוָה	ליל ד'	

בכל לילה יכוין בשם ס"ג ואלהי"ם פשוט בשילוב (יחוד ב' דנ"ר הכללי, בהו"ה דברכה ב')

יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

ומליל שני ואילך יכוין גם בשם מ"ה ואדנ"י פשוט בשילוב (יחוד ג' דנ"ר הכללי)

יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

יְיָ אֱלֹהֵינוּ	וע"י א	וליחדם עם א	וע"י א	סקילה	וע"י א	וליחדם עם א	וע"י א	יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ	וע"י ה	וליחדם עם ה	וע"י ה	שריפה	וע"י ה	וליחדם עם ה	וע"י ה	יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ	וע"י ו	וליחדם עם ו	וע"י ו	הרג	וע"י ו	וליחדם עם ו	וע"י ו	יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ	וע"י ה	וליחדם עם ה	וע"י ה	חנק	וע"י ה	וליחדם עם ה	וע"י ה	יְיָ אֱלֹהֵינוּ

שְׁעֵשֶׁה

יכוין לשני א"ל הרמוזים בחנוכה (היוצאים מס"ג כ"ו, שהנוק' קיבלה מאימא, במילת חנוכה),

ואחד בתלת יודי"ן ואל"ף דס"ג שהוא מספר חנ"ה, ואחד בשם יהו"ה (כ"ו), וד' אותיות, והכולל.

חנה - ס"ג כ"ו

יְיָ אֱלֹהֵינוּ בגי' א"ל **יְהוָה** עם ד' אותיות, והכולל, בגי' א"ל

ויכוין שעתה (שני א"ל הנ"ל, שהם בפנים דנוק') מתמלאין [ע"י המושכת הארת הפנים העליונים דא"א (ש"ע נהורין)] ונעשו (שני א"ל הנ"ל, שנתמלאו) מספר ש"ע (דשעשה), והם בפנים [דנוק']

אֱלֹהֵינוּ לְמַד **אֱלֹהֵינוּ לְמַד**
בגימטריא ש"ע

שער הכוונות דרוש א' דחנוכה - דף ק"ח ע"ג

בברכת שים שלום. כי שם נתבאר יחוד זה על מתכונתו ועיין שם. ועניינו בקיצור הוא כי שלשה בחי' של יחוד יש לזו"ן. א' הוא בבחי' יהו"ה אהי"ה ומספרו מ"ז. הב' הוא בבחי' יהו"ה אלהי"ם ומספרו יב"ק. הג' הוא בבחי' יהו"ה אדני ומספרו צ"א. ולפעמים מתייחדים בבחי' א' ולפעמים בשתיים ולפעמים בשלשתם ואז הוא היחוד הגמור, ואז הנוק' נקרא נ"ר כמספר ו' שמות הנו'. והנה בברכה הא' שהיא להדליק נר חנוכה נרמזו שלשתם. ובברכה ב' שהיא שעשה נסים, נרמזה הב'. ובברכה הג' שהיא שהחיינו נרמזה התחנתונה מכולם.

וזהו מה שמצאתי בקונטרס אחר כי ההוי"ה הא' שעם אהי"ה תהיה במילוי יודין דע"ב וההוי"ה הב' שעם אלהי"ם היא דס"ג וההוי"ה הג' שעם אדני היא הוי"ה דמ"ה וג' הויות אלו עצמם הם שתכוין במילת להדליק שהיא בגי' ע"ב ס"ג מ"ה של להדליק. ומן האהי"ה שבחיבור ההוי"ה דע"ב דיודין, גם הוא יהיה במילוי יודין שהוא קס"א ועם ההוי"ה עצמה שהיא ע"ב יהיו שניהם בגי' רג"ל, לרמז כי גם חנוכה נקרא רג"ל מכלל המועדים כנו' בכתיבת יד בהקדמת התיקונים:

ואמנם בקונטרס אדם אחר מצאתי כי ברוך אתה יהו"ה יכוין שזו ההוי"ה היא דע"ב דיודין ותכוין לחבר עמו גם אהי"ה דיודין ושניהם בגימט' רג"ל, וז"ס עד שתכלה רגל מן השוק. ובברכת שעשה נסים יכוין באותה הוי"ה למילוי ס"ג ויחבר עמו שם אלהי"ם, ולכן גם ההוי"ה דס"ג יכוין שהוא בניקוד אלהי"ם. ובברכת שהחיינו יכוין באותה ההוי"ה שהוא במילוי מ"ה דאלפין ויחבר עמה שם אדני:

ונחזור לברכה ראשונה כמו שאמרנו כי בתחילה תכוין במילת להדליק שהוא בגי' ג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה. ותכוין להמשיך ג' הויות האלו ע"י הדלקה זו (יר"א) אל הנוקבא הנקרא הוי"ה דב"ן. ובמילת נר תכוין שע"י המשכה זו תשתלם

חנוכה סדר הדלקת הנרות היה נוהג

כנוסח הכתוב בבית יוסף ז"ל על הטורים וגם בספר שולחן ערוך. והוא כי בלילה הא' ידליק הנר שבצד ימינו שהוא היותר רחוק מן הפתח מכל ז' נרות. ובלילה ב' ידליק נר הב' לו שהוא יותר סמוך אל הפתח יותר מן הא', ואח"כ יפנה אל ימין וידליק הנר הא'. וכעד"ז כל שאר הלילות עד שנמצא כי בלילה האחרונה מדליק הנר שבצד שמאלו שהוא הנר היותר קרוב וסמוך אל הפתח. ומתחיל בו ונפנה לצד ימינו הקרוב קרוב קודם. ונמצא כי הנר הא' מכולם שהוא בצד ימין המדליק נדלק אחרון בלילה אחרונה. **ואמנם** נבאר תחילה ענין קדושת הימים האלו ואח"כ נבאר ענין ברכות נר של חנוכה. והנה כמו שנתבאר שבשבתות ויו"ט ור"ח יש בהם תוספת קדושה על ימי החול. גם בחנוכה ופורים יש בהם תוספת קדושה יותר מימי החול. אמנם אין מדריגתם שווה למדריגת השבתות ויו"ט ור"ח. והנה הם נתבארו כל אחד במקומו. אבל ענין חנוכה ופורים הוא באופן אחר כי תרוייהו (יעו"ר) אינן בהוד. ואעפ"י שבתפלת שחרית בחול ביארנו דיעקב בנצח ומלכות בהוד וכפ"ז החול הוא קדוש יותר מחנוכה ופורים אשר תרוייהו אינן בהוד. אבל הענין הוא על דרך שביארנו בדרוש ר"ח בענין הי"ט כי הנוק' יש לה אז תוספות קדושה לפי שאז מקבלת הארותיה ע"י עצמה שלא ע"י בעלה וכן הוא כאן כי הנה בחול יעקב יונק הארתו וחלק הארה שלה מן הנצח ומן ההוד. ואח"כ נתן לה הארתה ונמשך מן ההוד על ידו. אבל עתה בחנוכה ופורים היא יונקת חלק הארותיה מן ההוד ע"י עצמה שלא ע"י בעלה, ואינה טפילה אליו כימי החול. והנה ענין זה הוא תוספת קדושה אליה בזמנים אלו יותר מבחול:

ואמנם ענין כוונת ברכות הדלקת הנר הם סובבים על יחוד א' עליון ושלים הנקרא נר כמבואר • אצלינו בתפילת שחרית דחול

אל הם סוד הוי"ה דס"ג שביארנו במלת חנוכה שהוא כ"ו וס"ג שהוא הוי"ה בפשוט ובמילוי. והנה בפשוט הוא אל כי חשבונה הוא כ"ו וד' אותיות והכולל הרי אל. וגם במילואה דס"ג יש בו אותיות ייאי שהוא בגי' אל. ואלו ב' שמות אל מתמלאים והם בגי' ש"ע מן שעשה כנז"ל ולא • נמצא תשלום הדרוש הזה.

[ק"ט ע"א]

עוד מצאתי בספר אחר על ענין חנוכה וז"ל: **דע** כי מה שאנו צריכין לתקן הוא זווג זו"ן ויש כמה בחינות כי כמו שהאצילות יש בו ג' חלקים והוא קוצו של יוד ואין משיגים בו אלא מהחיצוניות שבו שהוא הקרקפתא העצם המקיף המוחין ואינו אלא הלבוש וזה הלבוש בלבד אנו משיגים. והבחי' הב' מן המוחין דאז"א ודעת ובאלו אנו משיגים הפנימיות עצמן ואע"פ שהם שלשה כולם תלויים באבא ונקרא על שמו כי סתם מוח הוא מאבא. הבחי' הג' הם ז' מידות התחתונות שמהם הנהגות כל העולמות. וכן יש בזווג זו"ן ג' בחי' א' ו"ק ופירוש כשהיא עולה בו"ק שלו ושם הם מזדווגות וזה אינו חשוב כ"כ לפי שרמ"ח אבריה הם מו"ק שלו ולמטה ועוד שאינם פב"פ ועוד כי החיבוק אינו בגופה אלא בתחילת ראשה ואינה בין תרין דרועין דמלכא. הבחי' הב' כשעולה עד המוחין שלו ושם מזדווגת וגם זווג זה גם שהוא מעולה מן הא' אינו חשוב כ"כ לפי שהכתר שלה הוא כנגד הפנים שלו ואינם פב"פ והחיבוק בצואר. הבחי' הג' כשהיא עולה עד הכתר שלו זהו מובחר כי הוא פב"פ והחיבוק הוא בגופא ממש ואז היא נקראת נ"ר כמ"ש בזוהר רמ"ח אברים ותרין דרועין דיליה המחבקים אותה הם נ"ר. וזהו נר שבת ונר חנוכה אלא שיש הפרש ביניהם כי נר שבת עולה היא למעלה עד הכתר שלו ממש ונר חנוכה הוא אשר יורדים כל הבחי' אלו אליה למטה במקומה ולכן קניית שמן של שבת קודם ובענין ההדלקה נר חנוכה קודם כי אם ידלוק של שבת קודם כבר עלתה ומה התועלת באחרת אבל יעשו לה הכנה בהדלקת נר חנוכה וירדו בה האורות ואחר כך תעלה בנר שבת:

בג' היחודים הנ"ל ואז תעשה בחי' נר חנוכה שהוא כמנין ג' היחודים הנז' ותתייחד עם בעלה בג' היחודים הנז'. אח"כ תכוין כי ר"ת להדליק נר חנוכה הוא שם קדוש הנקרא נחל היוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים כנודע. ועניינו הוא אור הנמשך מן אימא לז"א כדי שיהיה בו כח להתייחד עמה בג' היחודים הנז' שהם בגימ' נר. ולכן תכוין בשם נחל שהוא בגי' הוי"ה דמ"ה דאלפין ואות אלף שבאמצע מילוי אות ו' היא שם אהי"ה בריבועו כזה יוד ה"א ו' א' א"ה אהי"ה ו' ה"א, כי שם זה מורה ענין אימא המאירה בז"א בהתלבשה בתוכו. ונלע"ד ששמעתי שיכוין ג"כ שהנחל הנז' שהוא הוי"ה דמ"ה ובתוכו ריבוע של אהי"ה ימשך בנוק' הנקרא הוי"ה דב"ן אשר אותיותיה שבמילוי המילוי הם ל"ו אותיות והנה ב"ן ול"ו הם ג"כ בגי' נח"ל ואיני זוכר אם שמעתי זה ממורי ז"ל:

אה"כ במלת חנוכה תכוין כי כמו שהמשכנו הארה מאימא אל ז"א בשם נחל כדי שיוכל להתייחד עמה בג' יחודים הנקראים נר, כן עתה נמשיך הוי"ה דס"ג של אימא שהוא מספר עשר אותיות המילוי עם חשבון אותיות הפשוט לבדם שהם כ"ו והרי כ"ו וס"ג בגי' חנוכה וזהו ההמשכה תמשיכנו בנוק' הנקראת נר. ועי"כ תהיה נר חנוכה. עוד יכוין במילת חנוכה אל מ"ש חז"ל שהוא אותיות חנוכה והם סוד כ"ה אותיות שיש בו' השמות שאמרנו שיכוין במלת נר:

ברכה ב' והוא שעשה נסים כו' במלת שעשה תכוין שהוא חיבור ש"ע ש"ה פירוש שתכוין להמשיך הארת הפנים העליונים שהם ב' שמות אל ומילוייהם כזה אלף למד אלף למד העולים בגי' ש"ע כנז' באורך בתפילת ר"ה (שעה"כ דף צ"ו ע"א) בברכת אבות במלת אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב כו' וע"ש ותמשיכם אל שם אלהי"ם דמילוי יודין העולה בגי' ש' ועם ה' אותיותיו הפשוטות ה' הרי ש"ה מן שעשה ש"ע ש"ה ובזה יתמתק שם אלהי"ם הנז'. עוד ירצה כי ענין ב' שמות אלו של

ספר פרי עין חיים - דף ק"ט ע"א

של שבת ונר חנוכה, נר שבת קודם, שיותר טוב להעלותה עד למעלה, עד כל ה'י, ולא נר חנוכה שהוא למטה, אף שהאור בא לה מכל ה'י:

וגם לכך ראוי להדליק ערב שבת, נר חנוכה קודם שידליק נר שבת, כי ראוי להעלותה מעט מעט ממטה למעלה ממדרגה למדרגה. אבל אם הדליק של שבת קודם, שכבר עלתה למעלה עד הראש, איך ידליק של חנוכה, ויחזור להורידה למטה בנה"ח:

ודע כי אנו מדליקין אותה עם שקיעת החמה, כי אז היא מדת לילה, והיא יורדת למטה, אל הבריאה וליצירה ולעשיה, לתת טרף לביתה וחק לנערותיה. ואז אנו ממשיכין לה אותן האורות שהיו לה למעלה. ולפי שעיקר המשכה היא מאותו האור הנמשך אליה מן הראש, שהוא הו"יה אה"ה, כי כשהם מלאים ביו"דין הם גי' רגלן, ואין האור הזה יכול להמשיך אליה אלא זמן מועט, לכן גם מצות הדלקה אינה אלא זמן מועט. וזהו עד שתכלה רגל מן השוק, כי השוק הם העולמות התחתונים, עד שתכלה אותו רשימו מן האור (הארה, עיקר האור נשאר באצ"י), שנמשך אחריה למטה עד מקומה (בבי"ע). לכן מפני שלא כל האור יורד לבי"ע) הדלקה עושה מצוה, ולא ההנחה. כי אין אנו מעלין אותה ממקומה כלל (דהיינו מגובה נה"י לכתר דז"א), אלא שאנו ממשיכין לה אור מלמעלה (כתר דז"א) אל מקומה לבד (נה"י דז"א), היינו ההדלקה. ולכן אסור להשתמש לאורה, כי כדי להיות [הארת] אור הקודש העליון יורד עד למטה, אשר שם מקומה במקום אשר מצוים שם החיצונים, ואנו חוששין שלא יתאחזו באור העליון, ולכן אין להנות מן האור:

צמח מכאן כי בשבת יכול להנות מנר של שבת, כי שם אין החיצונים כנוצר בנר של חנוכה:

פ"י חנוכה הוא חנ"ה כ"ו, והוא שיונקת המלכות מאימא עלאה

פרק ד' סוד שמונת ימי חנוכה, איהי מקבלת אור ההוד בעצמו, שלא ע"י ז"א, כי בחול יעקב בנצח ורחל בהוד, וביען אשר לא תיקן ההוד, בענין והודי נהפך עלי למשחית. והנצח נתקן, בענין וגם נצח ישראל לא ישקר. לכן מקבלת איהי אור מן ההוד על ידו דרך הנצח. אבל מתתיהו בן יוחנן כ"ג, תיקן ההוד באלו הח' ימים לבד. לכן מקבלת איהי אור מן ההוד עצמו על ידה, ושלא על ידו, לכן אנו אומרים על הנסים בברכת מודים, שהוא כנגד ההוד:

מהחברים היא נצח, שהוא ענף החכמה, סוד שמן משחת קודש, ולכן היה הנס בשמן, וע"י כהן.

ודע, כי יש בה ג' יחודים (עי' שעה"כ על "שים שלום"), א' נגד נה"י, כי עד שם מגיע קומתה לבד, ובזה היחוד הוא הו"יה אדנ"י. ולפעמים הוא נגד החזה, ואז הוא הו"יה אלה"ם. ולפעמים הוא שוה עד הכתר שלו, ואז הוא הו"יה אה"ה, וג' יחודים אלו, גי' נר.

[בפע"ח, קטע זה מובא לאחר הקטע בסוגריים עגולות: והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד, ואנו ממשיכין לה אור מג' יחודים אלו עליונים, לעשות אותה נר.] (עיקר כוונת נר חנוכה הוא, להוריד הארה למטה באלו הימים, כאלו היה הזווג עם בעלה פב"פ, שוה לו עד הכתר ברמ"ח אברים, הרי רמ"ח וב' דרועין, גי' נר. ושם הו"יה בזווג זה, הוא י"א ה"ה ו"י ה"ה - מתוקן עפ"י כת"ס). והנה בחנוכה, זו היה כוונת ההדלקה, שיוכין האדם כשמוריד ידו להדליק, כי היא למעלה מג' טפחים, שהוא כנגד נה"י, שהם ג' טפחים, ולמטה מ' טפחים, שאינו עולה עד הראש, ואנו ממשיכין לה • אור מן הראש. לכן אם הניח אותה בתוך י' יצא, כי כל זה נקרא מקומה, כיון שהיא נוטלת אור מן כל י'. אבל למעלה מ' אין להניח. וביום השבת, היא עולה עד הכתר שלו, ואז מקומה ממש בכל ה'י, ואז היא נקראת נר שבת שלימה. ולכן אם לא השיגה ידו, לקנות שמן לנר

בג' היחודים שהם גי' נ"ר. ותכוין לשם קדוש נח"ל, שהוא ר"ת להדליק נר חנוכה, והוא המשכת אור עליון של הבינה לז"א, (ס"א, עצמו מן הנחל העליון, כי בכח אור זה הבא עליו מלמעלה, יש בו אור ליתן אליה, להדליק • ולהאיר אותה) כדי שיוכל להתייחד עמה, ביחוד נ"ר הנ"ל. לכן תכוין, כי נחל ע"ה, הוא סוד שם מ"ה, ובתוכו שם אהי"ה כזה ברבוע - יו"ד ה"א, ו"א א' א"ה אהי"ה ו', ה"א, גימטריא פ"ט, והוא, כי סוד אחריים דאהי"ה הוא סוד דם אדם, כמבואר אצלנו. (ס"א, כי אחריים דאהי"ה הנ"ל גימטריא דם, הוא דם זעיר אנפין, ומן א' שבתוךך וא"ו דמ"ה, נעשה אהי"ה גימטריא דם, הבא לזעיר אנפין מלמעלה, מן אהי"ה שבאמא):

ואפשר ששמעתי, גם כן לכוין להמשיך זה לשם ב"ן, ומלוי אותיות דמלוי המלוי, שהוא גימטריא נחל, רק שאיני זוכר אם שמעתי:

אחר כך תכוין, להמשיך מס"ג אל הנוקבא, וזהו חנוכה, שהוא ס"ג כ"ו, אלו הם גימטריא חנוכה, ותמשיכם למלכות:

אחר כך ברכה ב' במלת שעשה, שהוא ש"ע ש"ה. ופירוש ש"ע, הוא ב"פ אל"ף למ"ד, שהוא הארת פנים עליונים, מסוד א"ל, למתק אלהים דיהוד ב' הנ"ל, שהוא במלוי יודי"ן, שהוא ש, ועם ה' אותיות אלהים, הרי ש"ה:

מהחברים - כשיאמר נ"ר, יכוין ג' יחודים הנ"ל, גימט' נ"ר. וכשיאמר חנוכה, יכוין גימטריא ס"ג כ"ו. וב' אל יוצא - א' מן ס"ג, י"י א"י. וא' מן כ"ו, כי כ"ו עם אותיות ההוי"ה, ועם כולל, עולה א"ל. וכשיאמר חנוכה, יכוין ס"ג כ"ו, ויארץ בב' אותיות אחרונות כ"ה, עד שיכוין הג' יחודים העולין נ"ר. בברכה ב', יכוין הוי"ה במילוי ס"ג, והוי"ה בניקוד אלהים. כשיאמר שעשה, יכוין ב' אותיות ש"ע, יכוין ב' אל הנ"ל שעולין ש"ע. ובב' אותיות אחרונות ש"ה, יכוין אלהים בידוי"ן גי' ש, ועם ה' אותיות אלהים, הרי ש"ה):

הנקרא חנ"ה, העולה ס"ג, כי חנה בבינה, ושם שם ס"ג, ושרשו הוא ייא"י, מספרו אל, כמספר הוי"ה עם ד' אותיות והכולל, וזהו חנ"ה כ"ו. וזש"ה, ואת חנה אהב וה' סגר רחמה, (א) פירוש - כי אלקנה הוא בחינת אבא, וחנוה בחינת אימא, ואינו יכול להזדווג עמה, לפי כי ה' סגר רחמה, ר"ל שנה"י דבינה שם (צ"ל הם) נעלמים בראש ז"א בסוד מוחין. וז"ס בספרא דצניעותא, אתי מפתחא דכליל שיתא לכן או"א אינם יכולים להזדווג ביחד, אבל מסתלקות למעלה ומזדווגת, וז"ס ועלה האיש ההוא מעירו, ואז מזדווגין יחד:

הגהה (א) א"מ אלקנה גי' אל במלואו, אלף למד:

בענין חנוכה - בברכות, תחלה תכוין, כי הלא יש תוספות קדושה יותר מבחול, כמו שיש בשבת וי"ט ור"ח, רק שאינו דומה להם. אמנם נלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה, לידע איך בחול איהו בנצח ואיהו בהוד, ובחנוכה ופורים הוי תרוויהו בהוד, ואדרבא נראה כי הוא גרוע מבחול, אך הענין כי בחול יעקב לקח הארת שניהם דידיה ודידה, מן נצח ומן הוד, ואח"כ נתן חלק ההוד בה אל הנוקבא, נמצא כי היא טפילה אליו. אך בחנוכה ופורים, היא יונקת מן ההוד ע"י עצמה, שלא על ידו, וזה תוספות קדושה אליה:

ונדבר עתה בענין הברכות, דע כי שרשם סובב על היות לה סוד יחוד א' ונאה, והוא סוד נר. שידעת, שהוא סוד יחוד שם הוי"ה ואהי"ה, הוי"ה אלהים, הוי"ה אדנ"י. וג' יחודים אלו, גי' נ"ר. והנה בברכות אלו, רמוזים כל הג' יחודים, דהיינו - בברכה א', יחוד א', הוי"ה אהי"ה. בברכה ב', הוא יחוד ב', של הוי"ה אלהים. בברכה ג', יחוד ג', של הוי"ה אדנ"י. אמנם תכוין תחלה, להמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה, גי' ק"פ, כמנין להדליק ע"ה, כי היא סוד שם ב"ן, ולכן תמשיך אליה ע"ב ס"ג מ"ה, וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה, ותעשה נר חנוכה, ואז תתייחד עם דודה,

ענין

נר חנוכה, כבר נתבאר לעיל, והנה בברכה ראשונה יכוין כשאומר ברוך אתה יי, יכוין כי הוי"ה זו דע"ב דיודי"ן. גם תכוין לחבר אהי"ה דיודי"ן, ושניהם גימטריא רגל, וזה עד שתכלה רגל מן השוק. **ובברכה ב'**, כשמזכיר הוי"ה, יכוין שהוא במלוי ס"ג, ויחבר עמה אלהי"ם. והענין יכוין כי הוי"ה זו של ס"ג, וניקודה בניקוד אלהי"ם. ובברכה ג', יכוין כשאומר יהו"ה, שהיא של מ"ה, ויחבר עמה שם אדנ"י:

בענין

נרות חנוכה, כבר בארנו כי נר חנוכה, יכוין ג' יחודים הנ"ל. וכאן מצאתי כתוב, שיכוין כי הוי"ה א' שעם אהי"ה הוא ביודי"ן, והוי"ה שעם אלהי"ם הוא בס"ג. והוי"ה הג' דאדנ"י, היא דמ"ה. ואלו הג' עצמן הם גימטריא להדליק, ע"ב ס"ג מ"ה. גם במלת חנוכה, שארז"ל חנו כ"ה. וסוד כ"ה, הוא סוד כ"ה אותיות של הו' שמות שבמלת נר:

שעשה

בארנו - כי ש"ע, הם ש"ע נהורין, שהם גימטריא ב' א"ל במילוי, ומציאות ב' א"ל אלו, הם בשם ס"ג, שבארנו במלת חנוכה, שהיא חנ"ה כ"ו, כי חנה גימ' ס"ג, שהוא הוי"ה פשוטה ומלאה. והנה הפשוטה הוא כ"ו, וד' אותיותיה ועם הכולל גי' א"ל, וכן בס"ג במלוי יש יי א"י גי' א"ל, וב' א"ל הנ"ל מתמלאין כנ"ל, ונרמזו באותיות ש"ע מן שעשה. גם במה שבארנו במלת נ"ר, כי יש בו יחוד הוי"ה דע"ב עם אהי"ה, תכוין כי גם אהי"ה זו היא ביודי"ן, אז שניהם גימטריא רגל, כי גם חנוכה גימטריא רג"ל, נ"ל שצ"ל נקרא רגל, כנזכר בתיקונים:

מורי

זלה"ה, היה נוהג להדליק נרות חנוכה בנוסח מהרי"ק, (הובא בב"י) שלא כנוהגין באופן אחר, והוא מה שהיה נוהג, כי בלילה הא' מתחיל מן היותר רחוק מן הפתח, ובלילה ב' מתחיל מנר הסמוכה לראשונה. וכן היה עושה. באופן, כי בלילה אחרונה היה מתחיל להדליק, אותה שהיא יותר קרובה לפתח:

מהחברים

בברכה [א'] יש י"ג תיבין, נגד י"ג מכילין דרחמי, דאמא מקשטי לברתא לתקנא הוד דידה. וקשטה בח' מכילין דידה קדמאין מן א"ל וכו', עד תמינאה נוצר חסה. ויכוין [בכל יום] למכילתא חדא, שכל א' כלול מ"ג, וביום הח' שהוא נוצר חסה, מעוררת ביומה כל שאר המדות, ע"י בטישה דנוצר עם ונקה, שהם ב' מזלות עלאי ותתאן, כדי להשפיע למלכות, ואלה הח' מדות דאמא, אינון תמנין. אהי"ה כל אחד ברבוע אותיותיו, אהי"ה פעם אהי"ה, עולה אמת, שכנגדם ח' אמת דאמת ויציב: • והם כזה:

א. אל"ף ה"י יוד ה"י ב. אל"ף ה"ה יוד ה"ה
ג. אל"ף ה"א יוד ה"א ד. אל"ף ה"י יוד ה"א
ה. אל"ף ה"י יוד ה"ה ו. אל"ף ה"א יוד ה"ה
ז. בקדימה ואיחורה בקריאה כזה:
אל"ף ה"א יוד ה"י

[ק"ט ע"ג]

ח. אל"ף ה"ה יוד ה"י ט. אל"ף ה"ה יוד ה"א.
הסר השורש שהוא קס"א, נשארו ח', לפי שאין השפעתה לזעיר אנפין, אלא מטבורה ולמטה וקס"א הוא למעלה מהטיבור. **ליל א'**, יכוין אל, הוי"ה י"ו בסגול ה"ה בקמץ (צ"ל קובץ). **ליל ב'** יכוין רחום הוי"ה, י"ו שב"א ה"ה קיבוץ. **ליל ג'** יכוין וחנון הוי"ה, י"ו חול"ם, ה"ה קיבוץ. **ליל ד'** ארך הוי"ה, י"ו חירק ה"ה קיבוץ וכו', עיין לקמן. **ליל ח'** נוצר חסד הוי"ה בניקוד צבאות. יש נ"א, ה' אחרונה בקיבוץ. **ברכה ב'**, בכל יום באזכרה ס"ג וקנ"א. **עוד**, ליל א' ניקוד צבאות. **ליל ב'**, שורק. **ליל ג'**, קיבוץ. **ליל ד'**, חירק. **ליל ה'**, חולם. **ליל ו'** שבא. **ליל ז'** סגול. **ליל ח'** צירי:

בברכה ג' - שם מ"ה כולו חולם, ובכל שהחיינו הכל מ"ה:

מ"כ

בסידור א', כסדר זה - **יום א'**, אל"ף ה"י יוד ה"ה, קנ"ו א', ורבוע פשוט, עולה אמת, דהיינו אהי"ה פעם אהי"ה, גימטריא אמת, והם מן ח' אמת שבאמת ויציב, דהיינו א' רבוע אהי"ה, ומעורר מכילתא א' מ"ג מכילין דרחמי,

הקדמה לסדר כוונות השלהבת

ענין הגוונים של השלהבת.

עי' בנהר שלום דף מ' סע"ד (לעיל עמ' 72), וכן סידור היר"א ח"ד עמ' 14, בענין כוונות השלהבת של חנוכה. דברים אלו סתומים מאד.

לדוגמא, הקטע בסוף דברי הנהר שלום, מאד לא מובן: "ותכנין שלא להפרידה (השלהבת) מהגחלת", והרי אין מדליקים בגחלת אלא בפתילה? וכן לא מובן מה ענין זה של ההפרדה בין הגחלת לשלהבת? בע"ה נשתדל לבאר את הדברים על פי כמה הקדמות.

שלהבת - זוהר בראשית (דף נ"א רע"א).

וז"ל:

תא חזי בשלהובא דסלקא אית תרין נהורין (דהיינו גוונים),

חד נהורא חוורא דנהיר,

וחד נהורא דאתאחיד בה אוכמא או תכלא.

ההוא נהורא חוורא, איהו לעילא וסלקא באורח מישור,

ותחותיה ההוא נהורא תכלא או אוכמא, דאיהו כורסיא לההוא חוורא,

וההוא נהורא חוורא שארי עלויה, ואתאחידו דא בדא למהוי כלא חד.

וההוא נהורא אוכמא או גוון תכלא דאיהו לתתא, הוא כורסיא דיקר לההוא חוורא, ועל דא רזא

דתכלתא.

והאי כורסיא תכלא אוכמא אתאחד במלה אחרא לאתדלקא דהוא מתתא, וההוא אתער ליה

לאתאחדא בנהורא חוורא.

ונראה שכך הוא סדר הדברים: בפתילה נאחזו אור בגוון שחור או תכלת, וגוון זה הוא למטה, והוא כסא

לגוון הלבן שמעליו.

בענין גוון תכלת או שחור, הוסיף וכתב הזוהר וז"ל:

ודא תכלא אוכמא לזמנין אתהדר סומקא.

וההוא נהורא חוורא דעליה, לא אשתני לעלמין, דהא חוורא הוא תדיר.

אבל האי תכלא אשתני לגוונים אלין, לזמנין תכלא או אוכמא, ולזמנין סומקא.

למדנו מכאן שהגוון העליון הלבן לעולם אינו משתנה, אבל גוון התכלת לפעמים הוא תכלת או שחור

או אדום.

ממשיך הזוהר:

והאי (גוון תכלא או אוכמא או סומקא) אתאחיד לתרין סטרין, אתאחיד לעילא בההוא נהורא חוורא,

אתאחיד לתתא בההוא מלה דתחותוי דמתקנא ביה לאנהרא, ולא אתאחדא ביה.

כלומר, התכלת או השחור או האדום נאחזו למעלה בגוון הלבן, ולמטה בפתילה.

ממשיך הזוהר ומבאר, שמעל האור הלבן הנ"ל, יש אור סתום, המקיף את הגוון הלבן, וז"ל:

ועל נהורא חוורא שרייא לעילא נהורא סתימא דאקיף ליה.

עוד ממשיך הזוהר ומבאר, שהגוון תכלת שחור או אדום הוא ה"א אחרונה, והגוון הלבן הוא יה"ו, וז"ל:

אמר ר' שמעון וכו', בגין כך ה"א בתראה דשמא קדישא איהו נהורא תכלא אוכמא (וסומקא),

דאתחיד ב-יה"ו, דהוא נהורא חוורא דנהיר.

סיכום בענין גזני השלהבת עפ"י הזוהר:

1. תכלא / אוכמא (וגם סומקא) - ה' אחרונה (מלכות - נפש).
2. נהורא חוורא - יה"ו (ז"א - רנ"ח).
3. נהורא סתימא דאקיף ליה (כתר - יחידה, על פי המקדש מלך).
4. מיני שלהבת - שעה"כ (דף ס"ז רע"ב, נר שבת).

ד' גוונים (שלהוביות), ב' נעלמים וב' גלויים. והם נקראים מצוה, והם כנגד ד' אותיות הוי"ה, שהרי מ"צ הם י"ה באתב"ש (ב' נעלמים), וו"ה נשארו גלויים. וזה סוד כי נר מצוה ותורה אור [ג"ר מלא (גו"ן רי"ש) ע"ה בגי' ותור"ה (617), מצו"ה מלא (מ"ם צד"י ו"ו ה"ה) ע"ה בגי' או"ר (207)].

ב' הגלויים הם כמו בזוהר, תכלא וחורא. הג' נהורא סתימא דאקיף לה (גם כן כמו בזוהר). אבל כאן יש בחינה נוספת (נסתרת) שאין בזוהר, נשמה לנשמה.

ויש להקשות על שעה"כ, שהרי בשעה"כ הביא את דברי הזוהר הנ"ל אך אינו עולה לכאורה בקנה אחד עם הזוהר, שהרי בזוהר כתב הוי"ה בזו"ן (מגולה), לעומת שעה"כ שעשה הוי"ה בכל ארבעת הגוונים (מגולים ומכוסים). אמנם אפשר לתרץ שבזוהר מדובר על הוי"ה פרטית שבז"א (יה"ו), והנוק' היא ה' אחרונה, אך בשעה"כ דיבר על הוי"ה דכללות האצילות, שאז ז"א הוא רקו' (ולא יה"ו), בינה - ה' ראשונה, וחכמה - י'. והנוק' היא ה' אחרונה (כנ"ל בזוהר).

וכן יש לדייק עפ"י אור החמה (פירוש על הזוהר. זהו החלק השני מחיבור גדול יותר, הנקרא בשם "קריית ארבע". אור החמה נכתב ע"י מהר"א אזולאי, והשתתפו בכתיבתו מהרח"ו, מהר"א גלאנטי וכנראה שגם רבי יעקב צמח), על הזוהר הנ"ל, שכתב: נהורא סתימא הוא בינה ולא כתר. וכנראה שאין מחלוקת, שהרי מעל ז"א יש בינה ומעל רנ"ח (של ז"א) יש יחידה. ובעצם, כתר דז"א הוא מאימא - בינה.

שלהבת וחמש אשות על פי הגר"א (ספר יצירה פרק א' משנה ז').

"עשר ספירות בלימה, נעוץ סופן בתחילתן, ותחילתן בסופן, כשלהבת קשורה בגחלת".

פירש הגר"א - 5 אשות:

א. גוון תכלת שסביב הפתילה - מלכות

(חשמל מתוך האש).

ב. גוון חיוור שסביב לה - ו"ק, נקרא אש

(להבה עצמה, הצהוב).

ג. נוגה סביב האש, אינו נראה, בסתימו דעינין - בינה

(כמו בזוהר נהורא סתימא דאקיף לה, עפ"י אור החמה).

ד. הזוהר המאיר - חכמה, האור המתפשט מהשלהבת.

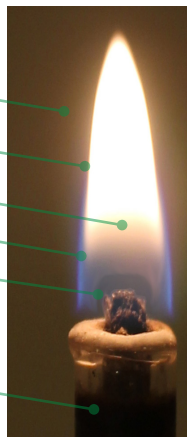
ה. היאך נאחזין בגלגל האש, גוון שחור, אינו מושג כלל.

כנגד אריך, ונקרא חושך (הכי צמוד לפתילה). השמן

בעצמו אינו בוער, אלא שהוא נהפך לגז (שקוף, חושך)

והשלהבת ניזונת מהגז, שהוא בעצם נמצא בתוך כל

- האור המתפשט חכמה אבא.
- נוגה סביב האש בינה אימא.
- צהוב (אש) ו"ק ז"א.
- תכלת (או שחור) מלכות נוק'.
- חושך (שקוף) כתר א"א.
(נעוץ סופן בתחילתו, הנוק' בא"א)
- האש היסודי (כח הבעירה) עתיק.

פנימיות השלהבת, אבל הוא ניכר רק למטה. וזה דומיה דא"א, שמבריה מן הקצה אל הקצה בכל האצי'.

והאש היסודי בעצמו, והוא שורש כל הגוונים הנ"ל וכולם קשורים בו - עתיק. ובגחלת עצמו יש בו

בחינת אש יסודי הזה, וזהו כח הבעירה - אצלנו זה השמן, ונקרא גחלת, שמכיל את כח הבעירה.

שלהבת, (ותכוין שלא תפרידה מהגחלת).

שלהבת הקשורה בגחלת (סוף נהר שלום) - פירוש הגר"א (בענין ה' אשות הנ"ל).

עפ"י דברי הגר"א הנ"ל, בענין הה' אשות ששורשם באש היסודי, דהיינו כח הבעירה, שהוא עצמו אינו האש השורפת, אלא שהאש השורפת נמשכת ממנו, וכענין השמן שבנר, והוא שורש לכל הגוונים,

שהוא כנגד עתיק.

עפ"י זה נבין את דברי הנהר שלום בסוף דרוש חנוכה: "ותכוין שלא להפרידה (השלהבת) מהגחלת". וכנ"ל שהה' גוונים הם כנגד ה' פרצופי האצילות, א"א או"א וזו"ן, ועתיק למעלה מכולם, שהוא הגחלת, שהוא שורשם, דהיינו שיכוין שלא להפריד את עתיק מפרצופי האצילות.

שלהבת הקשורה בגחלת - שער ההקדמות (דף ו' ע"ד שורה 15 מלמעלה).

זו"ל:

אבל אנו אין לנו אלא שהי' ספירות (דאצילות, שהם הכלים), יש להם מדה קצובה לכל אחת מהן כדי שתיהיה להם השגחה קצובה.

ואמנם אם ח"ו היו הי' ספירות (כלים) בלתי מתקשרים ונאחזים עם הא"ס דרך הקו וכו'.

אמנם בהיותם (הספירות) קשורים ונאחזים בו (בא"ס) דרך הקו ההוא, כשלהבת הקשורה בגחלת נזכר בפרק קמא דספר יצירה (משנה ז'), א"כ הוא (א"ס), והם (הספירות - כלים) הכל אחד, וגם הם (הספירות) בשם א"ס יקראו.

הגחלת נמשלה כאן לא"ס ב"ה, והשלהבת לספירות. הקשר הזה גורם לי' ספירות (דאצילות) להיות אחד עם אור א"ס ולהקרא גם הם בשם א"ס.

כשלהבת הקשורה בגחלת - זוהר.

דברי שער ההקדמות הם כדברי הזוה"ק דפרשת אחרי מות (דף ע' ע"א), זו"ל:

תא חזי קב"ה (הוא האין סוף ב"ה, כמ"ש במקדש מלך עפ"י מהרח"ו) אפיק עשר כתרין עטרין קדישין לעילא (י' ספירות דאצילות - מקדש מלך), דמתעטר בהו (באור מקיף), ומתלבש בהו (באור פנימי) והוא אינון ואינון הוא, כשלהובא דאחידא בגומרא (כשלהבת קשורה בגחלת), ולית תמן פרודא (כמ"ש כאן בנהר שלום).

והלשם שבו ואחלמה, בספרו הדע"ה (ח"א דף נ"ה סע"ג), הוסיף על הזוהר הנ"ל, זו"ל:

כשלהובא דאחידא בגומרא, ר"ל, באש היסודי של הגחלת שהם חד, אלא שהשלהבת הוא גיליון, וכמ"ש הגר"א בספר יצירה פ"א מ"ז, ובתיקונים.

לסיכום, ענין שלא להפריד את השלהבות מהגחלת, היינו שלא לנתק בין י' ספירות דאצילות לבין הא"ס ב"ה ח"ו, המחייבה אותם.

עפ"י זה נבין גם את ענין כוונת השם בְּיָמֵי (שמ"ן באתב"ש - רמ"ק, עי' לעיל בעמ' 5), בניקוד ב' קמצים ושב"א, כששמים את השמן בחנוכיה. הקמץ הראשון, רומז על היות השפע נמשך מנה"י דא"ק (מדין כתר), והוא הנותן. הקמץ השני, רומז למקבל, היינו ה' פרצופי האצילות (כנגד ה' שלהבות הנ"ל), שהם המקבלים את השפע מנה"י דא"ק, ומלבישים על נה"י דא"ק. ומתאחדים איתו, עד שנקראים כמותו כתר - שער ההקדמות הנ"ל), לכן גם המקבל בניקוד קמץ. ושורה במנור"ה שהיא בגי' שב"א.

וכן הוא בחנוכה, שהרי היוונים לא התכוונו להשמיד את עם ישראל ח"ו, כמו בפורים, אלא אמרו להם: "כתבו לכם על קרן השור אין לכם חלק באלוקי ישראל", דהיינו רצו לנתק בין הקב"ה לעם ישראל ח"ו, כלומר בין השלהבת (עם ישראל) לגחלת (הקב"ה). לכן, ענין ההדלקה בחנוכה כל כך חשוב שחייב אדם למכור את כסותו כדי לקנות שמן לחנוכה, כדי להדגיש את הרעיון של הקשר ההדוק והנצחי שיש בין הקב"ה לבין עם ישראל.

כעת נבאר את כוונות השלהבת, כמ"ש בנהר שלום דף מ' סע"ד, סידור היר"א ח"ד עמ' 14. ועי' גם ספר הליקוטים דף ע"א סע"ב, על הפסוק "שימני כחותם על לבך, כחותם על זרועך".

שלחבת א' - ש"ת הב"ל.

נהר שלום (דף מ' סע"ד ד"ה דע) * , כתב וז"ל:

דע שיש במלת שלחבת ש"ת הב"ל, והם במדרגה אחת ביסוד דאבא, אלא שהבל הוא יותר פנימי (דהיינו מעולה, בגילוי) משת, כי שת הוא למטה (במעלה, בסיתום), בסוד וחשופי שת.

על מנת להבין את דברי הנהר שלום הנ"ל, נקדים ונוכיר שהמוחין דז"א (שפע מצד אבא) מלובשים בנה"י דאבא (לבושים), וביחד הם מתלבשים בתוך המוחין דז"א (שפע מצד אימא), מלובשים בנה"י דאימא (לבוש). וכל זה נכנס בתוך הי"ס (כלים) דז"א. אם כן, בין השפע (דמצד אבא) לבין הכלים של ז"א, יש ב' כיוונים. עפ"י ע"ח, השפע אינו יכול לעבור (לבקוע) ב' כיוונים אלא מקסימום אחד. כל הבנת הסוגייה תלויה בכלל הזה. כידוע, נו"ה דאו"א מתפשטים עד סיום נו"ה דז"א. לעומת זאת, יסוד דאו"א קצר. יסוד דאימא מלובש בדעת דז"א, ועט' היסוד דאימא מסתיים בחזה דז"א. יסוד דאבא מלובש בדעת ות"ת דז"א, ועט' יסוד דאבא מלובש ביסוד ועט' היסוד דז"א. א"כ השפע של אבא (בתוך יסוד דאבא), מכוסה בב' כיוונים עד החזה דז"א (יסוד דאבא ויסוד דאימא). לכן אין כאן שום התפשטות (דרך דפנות היסודות). לעומת זאת, מהחזה ולמטה, נשאר רק כיוון אחד (יסוד דאבא, שהרי יסוד דאימא הסתיים בחזה דז"א). מכאן והלאה, השפע דאבא כבר יכול להתפשט דרך דופן היסוד דאבא (לתוך כלי ז"א, וגם לבחזין). עיי' ציור בעמוד הבא.

עפ"י זה נבין את דברי שער ההקדמות דף מ"ה סע"ב (וכן ע"ח שער הכללים, דף ט' רע"א ד"ה והנה) וז"ל:
יש ה' בחינות למושה (שהוא כנגד יסוד דאבא המלובש בז"א):

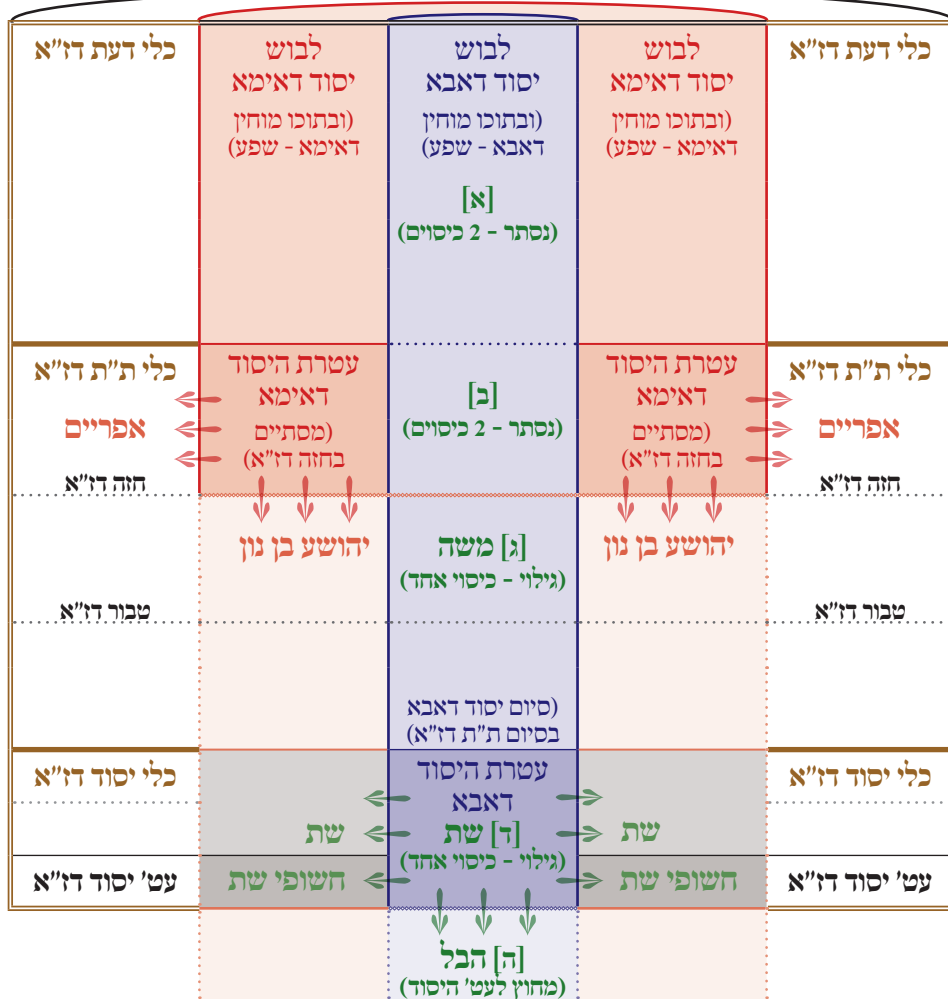
- [א] בדעת דז"א, אשר שם מתלבש היסוד דאבא (ב' כיוונים, אין התפשטות החוצה).
- [ב] בשליש העליון המכוסה שבתפארת דז"א, כי שם המקום מתרחב בין ב' הזרועות, משא"כ [למעלה] בדעת. ובחינת היסוד דאבא המתפשט במקום הזה, על זה אמר: "ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלהים" (שמות ג' ו'), כי שם מקום נסתר ומכוסה (ב' כיוונים, אין התפשטות החוצה).
- [ג] כשהיסוד דאבא מתפשט בשליש אמצעי [ותחתון] דתפארת דז"א, אחר צאתו וגילוי מתוך יסוד דאימא (שהסתיים בחזה דז"א). לכן יש רק כיוון אחד, יש התפשטות החוצה). ושם היתה נבואת משה רבינו, (אבל מב' הבחינות העליונות: שבדעת דז"א ושליש עליון דת"ת, לא יכל להשיג בגלל 2 הכיוונים. וכמ"ש לעיל שעל שלישי העליון של ת"ת נאמר: ויסתר משה פניו וגו', ומכל שכן שלא יכל להשיג מהבחינה הראשונה, בדעת). וזהו סוד מה שאמרו בזוהר (שמות דף פ"ב אמצע ע"ב), כי נבואת משה מן הזכר (מיסוד אבא, וראה עוד בע"ח שער כ"ב ריש פ"ב וז"ל: אמנם בגדלות נקרא משה ע"ש יסוד דאבא ואימא גדלות, שהם קפ"ד וקס"א, שהם גימטריא מש"ה), ושאר הנביאים מן הנקבה (מיסוד אימא). והענין הוא כי משה היה מתנבא מיסוד אבא שבתוך ז"א, ושאר הנביאים מיסוד דאימא בהיותה תוך ז"א.
- [ד] כש[עטרת] היסוד דאבא מתפשט תוך יסוד דז"א, וזה נקרא שת בן אדם הראשון שהוא מכלל הגלגולים של משה כנודע.
- וחשופי שת, כי כשמרתים הערלה מעל היסוד [דז"א], נגלה [עטרת] היסוד [דז"א] ונחשף אורו [של עטרת היסוד של ז"א, וממילא גם של עטרת היסוד דאבא] שהיה מכוסה. והיינו אור שיוצא מדופן עטרת היסוד דאבא, לאחר כריתת הערלה, הוא הנקרא חשופי שת (חשוף, מלשון מגולה).
- [ה] ההבל היוצא מפי יסוד דאבא (הולך ליעקב), דרך פי היסוד של ז"א ולחזין, שהרי יסוד דאבא מלובש תוך יסוד דז"א, וזה נקרא הבל בן אדה"ר.
- לפי זה, יש לנו כאן 4 בחינות הקשורות לעטרת היסוד: א. שת - אור היצא מדופן עטרת יסוד דאבא. ב. הבל - אור היצא מפי עטרת יסוד דאבא. וכנגדם באימא: ג. אפרים - הבל היוצא מדופן עטרת היסוד דז"א (מצד אימא). ד. יהושע בין נון - אור היצא מפי עטרת יסוד דז"א (מצד אימא).

כמו כן, יש בחינה נוספת, כלב - אור היוצא מטיבור דז"א.

* הרש"ש קיבל את הדרוש הזה כשהיה בגן עדן עם תלמידו, בשבת אחת בשנה האחרונה של חייו. לכן נקרא דרוש גן עדן.

מש"ה ר"ת: מ'שה ש'ת ה'בל, כי שלשתם בשורש אחד, דהיינו ששלשתם אחוזים ביסוד אבא. משה הוא בחינה ג', שת בחינה ד', והבל בחינה ה'.

מוחין דד"י דז"א, בתוך לבושי יסוד דאז"א, בתוך כלי דת"י דז"א
(יש לראות את כל הבחינות בתור צילינדרים מקיפים אחד את השני)

כוונת שלבת א' - שת - הבל.

הלשון בנהר שלום היא "דע..." לכאורה אין זה לשון של כוונה. א"כ יש לשאול איזה כוונה יש לעשות כאן? ע"י שער הפסוקים דף כ"ז ע"ג, על הפסוק: "וירא מלאך ה' אליו בלבת אש", משם מבואר כי משה תיקן את עצמו (שמו) וכן האות הראשונה של שת והבל (שהן בשם שלון). נשאר עדיין לתקן אותיות תב"ל (של שת והבל). במעמד הסנה, משה השלים את התיקון הזה. וזה מה שרמוז באותיות לב"ת - היינו תב"ל - שהן האותיות הנשארות מש"ת והב"ל. אלא שתיקון זה של שת והבל היה אך ורק לשעתו, בדומה למתתיהו בן יוחנן כהן גדול שתיקן את ההוד רק לח' הימים של חנוכה. לכן, בכל שנה ושנה, כמו שאנחנו מתקנים את ההוד, באותה המידה אנחנו צריכים לתקן גם את שת והבל (לכאורה בשלימותם, ולא רק אותיות תב"ל), שתיקונם היה זמני כנ"ל. זאת הכוונה שיש לנו לעשות בשלבת הא', דהיינו לתקן את שת והבל, היוצאים מהבחינה ד' וה' של יסוד דאבא, כנ"ל.

❦ שלהבת ג' - בריאה ❦

עוד יש בשלהבת ג' גוונים ששמים הוא זה:

478	זהרירון	א. זהרירון ⁽⁴⁷⁸⁾
579	מכיל	ב. מכיל ⁽¹⁰¹⁾
740	אלף הי יוד הי	ושורשם שהוא קס"א ⁴ (161)
737	הרי שלהבת	הג' היתרים הם הג' שמות ואלו הם בבריאה.

❦ שלהבת ד' - יצירה ❦

738	גבריאל גבריאל גבריאל	ודיצירה, הם ג"פ גבריאל ⁽²⁴⁶⁾
737	הרי שלהבת	[ע"ה (נה"ש)] שכולל אותם ⁵ . (פחות הכולל)

❦ שלהבת ה' - עשיה ❦

576	כפיררון	ודעשיה, הם שם כפיררון ⁽⁵⁷⁶⁾
737	וג"כ כולל שם שלהבת ⁶	ושם קס"א (161) אלף הי יוד הי

ואלו ה- ה' שלהבות עולה שלשת אלפים תרפ"ה (3685), והם מכופלים (היינו **י' שלהבות**) שהם שבעת אלפים וש"ע (7370), כמנן ש"ע, שהעין עולה ל- ז' אלפים ולשבעים⁷.

❦ בלבת אש ❦

בלבת אש (בלי הב' הראשונה), עולה ג"כ **שלהבת** (737) עם ד' אותיות (של בלבת)⁸.

4 קס"א שהוא שורשם של ב' השמות הראשונים (בפשוט ומלא דקס"א): קו"ף סמ"ך אל"ף (417 שהוא בגימטריא זי"ת), עם קס"א (161) בגימטריא 579 (והוא גימטריא של זהרירון מכיל"ל).

נהר שלום הזכיר כאן ג' גוונים. לכאורה נראה לפרש שכוונת הרש"ש לגבי שלהבת זו, שהיא בבריאה, שיש בה ג' גוונים פרטיים, כנגד הבחינה (הגוון) הג' הנקראת נהורא סתימא של זוהר בראשית (והיא כנגד הבינה עפ"י אור החמה, וכן פירוש הגר"א על ספר יצירה). היינו שהגוון הג' (קס"א, שהוא אימא - בינה), מהווה שורש לב' הגוונים הראשונים (כנגד זי"ן). יתכן ש- זהרירון רומז לז"א, שהרי הוא בגי' זע"ר אנפי"ן, וגם זוהר הוא עיקר הלהבה.

עפ"י האמור, יהיו עוד ב' בחינות (גוונים) פרטיות נוספות בשלהבת דבריאה, כדי להשלים לה' בחינות (גוונים) פרטיות של שלהבת הבריאה, וכנ"ל בסוגיית הגוונים בהקדמה.

5 נראה שגם כאן, הבחינה הג', שהוא גבריאל הג', הוא כולל את ב' הראשונים (כמו הבינה שכוללת את זי"ן, בשלהבת ג', דבריאה), שזה מדויק בלשון "שכולל אותם" (כולל - יחיד, אותם - רבים).

ובענין הקשר שבין גבריאל לשלהבת, היינו אש, כידוע שמלאך גבריאל ממונה על האש (מידת הדין).

6 נראה שגם כאן, מדובר על אותן השלהבות (גוונים) כפי שהיו לפני כן (בריאה ויצירה). אלא שבעשיה מוזכר רק ב' גוונים (ולא ג' כמו בבכריאה ויצירה). ונראה שמדובר כאן רק על הגוונים הנראים לעין, דהיינו זי"ן.

7 עי"ן (מלא, של ש"ע) עולה 7070: 'ן (700) x י' יוצא 7000. ועוד ע' (70) יוצא 7070. ועם השי' (של ש"ע) יוצא 7370. כמו כן, יש לציין שהש"ע המוזכר כאן בא לרמז לש"ע נהורין דא"א, דהיינו ששורש סוגיית השלהבות נרמז בש"ע נהורין דא"א (הזוהר קורה לגוונים בשם נהורין). וכן בשעה"כ נקראים גוונים בשם שלהבת, דהיינו הכל רומז לאותו הענין.

8 על פי שער הפסוקים (דף כ"ו אמצע ע"ד ד"ה עוד), נראה שד' השמות (הראשונים של המרגלן): הוי"ה, הוי"ה בניקוד אלה"ם, מצפ"ן, י"ה אדנ"י, עולים בגי' לב"ת, והם יוצאים מן ד' אותיות אהי"ה יעוי"ש, ואולי ד' אותיות אהי"ה אלו הם הנוספים על לב"ת א"ש להשלימם לשלהבת.

שלהבת דע"ב

	ע"ב עולה שלהב"ת , (דהיינו):	יוד הי ויו הי
400	כשתסיר (משם ע"ב) ד' יודי"ן ,	יוד הי ויו הי (כלולים מ"י) הם ת'
320	נשאר משם ע"ב ל"ב ,	יוד הי ויו הי (כלולים מ"י) הם ש"ך
730	וי' אותיות המלוי (צ"ל המלא ד) ע"ב	יוד הי ויו הי (י' אותיות) סה"כ
737	וד' יודי"ן (הנ"ל) ול' מתוך ל"ב הנ"ל)	יוד הי ויו הי, ל' במספר קטן ⁹ הם ז' , הרי שלהב"ת

שלהבת דס"ג

(אותו מבנה כמו בשלהבת דע"ב הנ"ל)

	ישם ס"ג עולה שלהב"ת , כיצד:	יוד הי ואו הי
	תסיר (משם ס"ג) ג' יודי"ן ואל"ף שבאמצע	יוד הי ואו הי
400	השם (בוא"ו), ששורש (ציור) הא' היא יו"ד	יוד הי ואו הי (כלולים מ"י) שהם ת'
720	נמצא (שהם) ד' יודי"ן	יוד הי ואו הי (כלולים מ"י) הרי תש"ך
730	והשאר ג"כ ל"ב כמו בשם ע"ב	יוד הי ואו הי (י' אותיות) סה"כ
737	וי"ז כמו בשם ע"ב (י' אותיות של המלא)	יוד הי ואו הי, ל' במספר קטן, הם ז'
	וד' יודי"ן, ול' מתוך ל"ב , במספר קטן, הם ז')	

שלהבת דמ"ה

(אותו מבנה כמו בשלהבת דע"ב הנ"ל)

	בשם מ"ה יש גם כן שלהב"ת :	יוד הא ואו הא
	כשתעשה האלפי"ן יודי"ן, שכבר אמרנו ששורש האל"ף היא יו"ד:	יוד הא ואו הא
400	(ג' אלפי"ן והיו"ד של השם)	יוד הא ואו הא (הם ת')
720	(נשאר מהשם ל"ב)	יוד הא ואו הא (הרי תש"ך)
737	(וי' אותיות המלא, ד' יודי"ן ול' במספר קטן)	יוד הא ואו הא, ל' הרי שלהב"ת

שלהבת דב"ן

(אותו מבנה כמו בשלהבת דע"ב הנ"ל)

	בשם ב"ן יש ג"כ שלהב"ת :	יוד הה וו הה
20	כשתצייר הב' ההי"ן של המילוי בצורת ד"ו	יוד הה וו הה הם שני יודי"ן
30	(עם) יו"ד ראשונה ,	יוד הי וו הי
(10)	וכללות השני ההי"ן שהיא יו"ד אחרת,	יוד הה וו הה - < י
400	שהם שני י' משני ההי"ן, [והי' הראשונה] יוד הה וו הה	הרי ד' יודי"ן, הם ת'
737	נשאר משם ב"ן ל"ב , תחשוב כנ"ל	יוד הה וו הה, ד', ל' (ש"ך, ז') הרי שלהב"ת

ותכוין שלא להפרידם (השלהבות) מהגחלת! (שלא לנתק את עם ישראל מהקב"ה)

9 ע"י שער המצוות דף ל"ג ע"א ד"ה עוד יש אזהרה. משם מבואר שאין להשתמש במספר קטן, אלא במספר גדול (גימטריא רגילה). וע"י בהגהה שמביא שיש להשתמש בחילוף אי"ק בכ"ר, במקום מספר קטן.

עפ"י שעה"כ ק"ח רע"ד ופע"ח ק"ט סע"א. שע"ר ח"ב ש' קנ"ג

שעה"כ מפנה אותנו לתיבות שים שלום, על מנת ללמוד את פרטי יחוד נ"ר. משם משמע שמדובר על ג' יחודים הנעשים ב"ב פרצופים פרטים של ז"א. לאחר מכן, יש הורדת הטיפה ליעו"ר (ביום חול), ושם נעשה יחוד נוסף. לאחר מכן הורדת שפע עד לראש הבריאה. כנ"ל בכתר/חב"ד/ז"ת. מכאן נלמד לחנוכה, יש שני שלבים: א. יחוד נ"ר בז"א. ב. לאחר מכן בחלק מהמקומות נכוון בהמשכה לנוק' שהיא שם ב"ן. ההמשכה לנוק' מתאפשרת רק כשהנוק' בגובה ההמשכה מז"א (כתר/חב"ד/ז"ת).

כאשר נוק' דז"א בגובה מלא עם ז"א

ז"א - יחוד נ"ר שלם (על פי שים שלום)			
גובה ז"א (היינו י"ב פר' בעובי)	כתר היינו חב"ד	חב"ד חג"ת	ז"ת נה"י
י"ב פרצופים פרטים דז"א המתיחדים	עתיק ונוק' א"א ונוק'	או"א עילאין ישסו"ת	זו"ן יעו"ר
שמות היחודים (פשוטים)	הוי"ה אקי"ה	הוי"ה אלקים	הוי"ה אדנו"ת

אח"כ המשכת שפע מיוחד נר לנוק' להדליק: ע"ב [קס"א] להדליק: ס"ג [אלקים] להדליק: מ"ה [אדני] לב"ן (ב"ן) שכנגדו (בסיום תיבת להדליק)

נוק' דז"א - מקבלת שפע מיוחד נ"ר (הנוק' נקראת ב"ן)

גובה נוק' (היינו בעובי)	כתר חב"ד	חב"ד חג"ת	ז"ת נה"י
----------------------------	-------------	--------------	-------------

כאשר נוק' דז"א בגובה נה"י של ז"א (רגל מן השוק)

ז"א - בחנוכה נמשיך לנוק' (ב"ן) מג' יחודים, כאילו היא בגובה של ז"א			
גובה ז"א (היינו י"ב פר' בעובי)	כתר היינו חב"ד	חב"ד חג"ת	ז"ת נה"י
י"ב פרצופים פרטים דז"א המתיחדים	עתיק ונוק' א"א ונוק'	או"א עילאין ישסו"ת	הזו"ן יעו"ר
שמות היחודים (פשוטים)	הוי"ה אקי"ה	הוי"ה אלקים	הוי"ה אדנו"ת

אח"כ המשכת שפע מיוחד נר לנוק' ע"ב קס"א ס"ג אלקים מ"ה אדני לב"ן (ב"ן, בסיום תיבת הוי"ה של ברכה א')

נוק' דז"א - בגובה נה"י, ומקבלת שפע מג' היחודים כאילו היתה בגובה מלא (הנוק' נקראת ב"ן)

גובה נוק' (היינו בעובי)	ז"ת נה"י
----------------------------	-------------

בחנוכה, יש רק נוק' אחת שהיא בגובה נה"י בלבד של ז"א (כל השאר בגובה מלא עם ז"א), אבל הנוק' מקבלת מג' יחודי הנ"ר כאילו היתה בגובה (היינו בעובי) מלא עם ז"א. זה קורה אך ורק בסוגיא של רגל מן השוק. אח"כ הנוק' יורדת לבי"ע.

בפועל, כוונה זו מתבצעת בסיום תיבת הוי"ה של הברכה הראשונה. שם רואים רק את ההמשכה מהיחוד הראשון (ע"ב קס"א), כאשר השפע של שני היחודים הנוספים כלולים ביחוד הראשון (שהוא בראש, העיקרי).